

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

1 2012
ročník VIII.
cena 10,- Kč

I. společenský ples města

foto Martina Čadová

foto na titulní straně: Miroslav Ferstl/st.

Řeč lesa

Miluše Linhová

*Les má svou řeč, nádherně mluvit umí,
z každého slůvka vlídně voní zem.
Kdo jenom jednou lesu porozumí,
stane se navždy jeho přítelem.
Je to řeč ptáků, plachých srn a mechu,
souvětí studánek a jehličí,
bezbranná křehkost motýlího dechu...
Kdo porozumí, ten les chrání – ten ho neničí.*

foto J. Tureček

„NO TAK DOBŘE, DOMLUVENO – LETOS PŘED VELIKONOCEMI
POJEDEME NA DVĚ SMĚNY ... ALE NA HODY SI VYBEREME
NÁHRADNÍ VOLNO !“

nakreslil Milan Kocmánek

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

rok 2012 je svým počasím, stejně jako ten minulý, velmi výjimečný. V loňském roce napadlo tolik sněhu, že finanční částka na údržbu místních komunikací na celý rok byla vyčerpána za dva měsíce. V letošním roce není sníh téměř žádný, jenom kruté mrazy a tak „ušetříme“. Jeden extrém stíhá druhý. Tak jako v politice.

Jako každý rok máme i na tento rok připravené projekty, které jsme si v rozpočtu schválili, a další připravujeme.

Největší akcí by mělo být zateplení přístavby městského úřadu (knihovna) a rekonstrukce střechy, která je ve velmi špatném stavu, na tuto akci máme podánu žádost o dotaci ze Státního fondu životního prostředí, náklady jsou ve výši asi 3,5 mil. Kč. Rekonstrukce chodníku po obou stranách Kostické ulice má rozpočet ve výši 2,75 mil. Kč. Podali jsme samozřejmě žádost o dotaci ze Státního fondu dopravní infrastruktury. Fond poskytuje 70 % z částky ustatných nákladů. Věříme, že se ministerstva konečně rozchýbou a začnou finanční prostředky přerozdělovat.

Probíhá také čištění a kontrola kanalizace v lokalitě Stráže, abychom mohli podat žádost o dotaci na rekonstrukci bezvýkopovou metodou podle rozsahu potřebných oprav.

Dalším připravovaným projektem je výstavba sociálního zařízení ve dvoře muzea. Při pořádání různých akcí v muzeu, ale i turistům, nezbytně toto zařízení chybí, a proto je nutné je vybudovat.

V březnu začne restaurování sakrálních soch na Náměstí. V přípravě je také projekt rekonstrukce křižovatky u kostela, komuni-

kace U Struhy, kde nám chybí vykoupit ještě jeden pozemek. Hodláme opravovat další chodníky např. v Nové ulici, před MZŠ, popř. další. Je podána také žádost na výsadbu aleje kolem Kazůbkové cesty. Uvidíme, jak se bude vyvíjet finanční situace státního rozpočtu. Prognóza prozatím není moc příznivá.

Znovu se musím vrátit k již mnohokrát diskutované a některými záměrně napadané „Protipovodňové ochraně města Lanžhot II. etapa“ (dále jen PPO) a reaguji na článek „Nevyhazují v Lanžhotě zbytečné peníze?“ Nevyhazují! Jestliže někdo tvrdí, že v místech plánované stavby hráze nikdy nebyla voda, má moc krátkou paměť. Starší občané a pamětníci z ulice Kout III. určité dosvědčí, že voda sahala až po jejich zahrady a do Vagonky se nedalo suchou nohou projít. Stavba hráze má zamezit proniknutí vody při velkých povodních nejen do těchto míst, ale i k čističce odpadních vod a až po Komárnov. Jak můžeme stavět poldr pro Břeclav, když Břeclav je výškově nad námi, takže voda teče z Břeclavi z Dyje k nám, nikoli obráceně? Obvykle se ochrany před povodněmi dělají před obcemi, před přitékající vodou. Jak my můžeme chránit Břeclav a něco pro ni stavět, je mně nepochopitelné a zůstává nad tím rozum stát. Inu odborníci jsou odborníci! O nějakém vyvlastnění pozemků jsme nikdy neuvažovali, je to skutečně nesmysl. V třístranné smlouvě uzavřené mezi Ministerstvem zemědělství, Povodím Moravy a městem Lanžhot je věta „ - město Lanžhot se zavazuje, že bude vybudované protipovodňové opatření po jeho převzetí provozovat a udržovat s péčí řádného hospodáře“. To je podmínka Ministerstva zemědělství k uzavření

smlouvy. Jak budeme hráz udržívat a kolik nás bude stát, záleží na nás. Jestli nám bude Povodí Moravy udržívat hráz bezplatně, o tom se bude teprve jednat. Jedno je jisté, současná hráz vedená kolem lesa by se neudržovala. Možností, jak hráz udržívat, je více a určitě vybereme to nejlepší, nebo získáme dodatečně prostředky.

Například letos jsme pronajali půdní prostory pro umístění rozvaděče a anténní stožár na střechu úřadu firmě pro monitoring provozu na dálnici za částku 25 tis. Kč/rok, takže přinejhorším máme už peníze na údržbu hráze zajištěny.

Nám, kteří prosazujeme tuto protipovodňovou ochranu, jde skutečně jen o blaho obce, bezpečnost občanů a zlepšení stavu přírody v okolí Lanžhota zničené melioracemi. Naopak můžu dokázat, že odpůrcům nejde o prospěch obyvatel Lanžhota. Pan P. Uhlíř, jako likvidátor Zemědělského družstva Lanžhot, požaduje finanční náhradu za meliorační soustavu, která je v těchto místech uložena. Meliorační soustava nebyla nikdy majetkem družstva, a tak nemá žádné odškodnění nárok. Přesto mi poslal dopis, ve kterém píše - cituji „Po osobním kontaktu s ředitelem Povodí Moravy navrhuji svolat schůzku, na které Vás seznámím s právními nároky a projednání řešení mého odvolání tak, aby došlo k narovnání a čímž by bylo možno tuto důležitou stavbu pro Lanžhot realizovat.“ Lze si dovodit, že stavba bude důležitá pouze při odškodnění.

Náklady na vybudování hráze jsou ve výši 11 mil. Kč, nikoli 30 mil, jak někteří rozhlašují. Samozřejmě, že součástí protipovodňové ochrany není jen hráz, ale i revitalizace Zavezeného járku nákladem 17,5 mil Kč. Je třeba ještě připomenout, že při této akci bude opraven i železný most

přes řeku Kyjovku. Pan Hostina jako radní souhlasil s tímto projektem a jeho nynější jednání svědčí o tom, že když je potřeba, není pro něj problém názor účelně změnit. Ve svých článkách píše, že cílem občanského sdružení Soutok je vyvíjet nátlak na Povodí Moravy s cílem vyčištění koryt toků v katastru Lanžhota. Tak proč je o.s. Soutok proti PPO, když součástí této PPO je vyčištění Zavezeného járku, který bude možno využít pro záchranný odlov vzácných škeblí při případném čištění Kyjovky? Proč je proti výsadbě aleje kolem Kazůbkové cesty?

Projektem PPO chceme krajinně kolem Lanžhota alespoň částečně vrátit melioracemi zničenou tvář. Tento, ale i další zamýšlené projekty jako úprava polních cest, výsadba alejí, nové cyklostezky na ochranných hrázích, revitalizace Jízdy, Ostředku a obou svodnic neovlivní možnosti hospodaření v krajinně, ani množství komárů, ale vrátí okolí Lanžhota ráz krásné lužní krajiny a zároveň nás budou chránit.

K tomu je potřeba malíčkost. PENÍZE. Proto je třeba pracovat po etapách. Teď připravujeme projekt na rekonstrukci mostu a hrází na Šlajsi. A chceme pokračovat. Myslíte, že se k nám Povodí Moravy pohne, když vidí jaké problémy jemu i nám dělají někteří spoluobčané, kteří se snaží tento projekt zrušit, když jej má již Povodí Moravy, které bude žádat o dotaci? Jak se na nás budou dívat, když teď je snahou některých odmítnout 29 milionů? Myslíte, že bude mít Povodí zájem u nás něco podnikat, když nemůže věřit, že se zase nenajde někdo, kdo se bude chtít mstít a nebo z toho těžit? Nic jiného v tom totiž není. Jak je přesvědčíme ke spolupráci po této špatné zkušenosti?

František Hrnčíř, starosta města

Výpis usnesení z jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 15. 3. 2012

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

- schvaluje** rozšíření programu zasedání o bod 7a) Žádost TJ Sokol o navýšení příspěvku o 250 tis. Kč.
- schvaluje** rozšířený program zasedání
- schvaluje** ověřovatele zápisu
Mgr. Milana Kocmánka a pana Ctirada Petrlu a zapisovatelku Annu Moučkovou
- bere na vědomí** zprávu o kontrole usnesení a zprávu kontrolního výboru
- bere na vědomí** zprávu z jednání rady města
- bere na vědomí** zprávu finančního výboru a zprávu o plnění rozpočtu za 1.-12.2011 a zprávu o plnění rozpočtu za období 1.-2.2012
- schvaluje** rozšíření plánu investičních akcí a oprav na rok 2012 o akci „Stavební úpravy výdeje stravy v MŠ“
- schvaluje** rozšíření plánu investičních akcí a oprav na rok 2012 o akci „Úprava prostranství na ulici Smetanova“
- schvaluje** rozšíření plánu investičních akcí a oprav na rok 2012 o akci „Čistírna odpadních vod – výměna řídicího systému a oprava technologie“
- schvaluje** rozpočtové opatření č. 1/2012
- schvaluje** OZV č. 1/2012 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů
- schvaluje** koupi pozemků parc. č. 3839/2 o výměře 13 m² a parc. č. 3839/4 o výměře 5 m² za cenu 80 Kč/m²
- schvaluje** koupi id. ¼ pozemků parc. č. KN st. 81/2 o výměře 15 m², KN 2070/69 o výměře 50 m², KN 2070/72 o výměře 236 m², KN 2070/74 o výměře 90 m², PK st. 81 o výměře 9 m², PK 2057 o výměře 1251 m² a PK 2058 o výměře 97 m² a smlouvu o budoucí smlouvě kupní na id. ¼ výše uvedených pozemků
- zamítá** prodej části pozemku parc. č. KN 685/18
- schvaluje** prodej bytu v ulici Kostická formou dražby za vyvolávací cenu 250 000 Kč
- schvaluje** finanční příspěvek o. s. TJ Sokol Lanžhot ve výši 100 tis. Kč na opravu vodovodní přípojky a rekonstrukci elektrorozvodů v areálu Sokolské
- o. s. TJ Sokol Lanžhot je povinno provést tyto práce v souladu s příslušnými předpisy a normami
- o. s. TJ Sokol Lanžhot je povinno vyúčtovat a předložit doklady o použití těchto finančních prostředků v termínu do 31.05.2012
- schvaluje** Smlouvu o právu provést stavbu – Povodí Moravy č. PM002878/2012/ZDMaj/Sm

V Lanžhotě dne 15. 3. 2012
místostarosta města Lanžhot
Josef BARTOŠ
starosta města Lanžhot
František HRNČÍŘ

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Tereza Uhrová

Barbora a Aleš Uhrovi, Stráže

Vítězslav Uher

Petra a Vítězslav Uhrovi, Na Peci

Sofie Vaidová

Michaela a Pavel Vaidovi, Sadová

Lukas Korman

Ilona a Filip Kormanovi, Kout II.

Erika Moravcová

Martina a Peter Moravcovi, Školní

František Jurnečka

Veronika Hudečková
a František Jurnečka, Kout III.

Adriana Škrobáčková

Kristýna a Zdenko Škrobáčkoví, Luční

Jubilejní sňatky

55 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Marie a Ludvík Uhrovi, Sokolská

Výročí narození

91 let

Jarmila Gajdošová, Nová

90 let

Drahomír Maděříč, Masarykova

Jan Hostina, U Stadionu

Františka Kubíková, Břeclavská

85 let

Marie Bartošová, Komenského

Vlasta Šošková, Nová

Božena Slezáková, Kout III.

Maria Uhrová, F. Palackého

Jan Ciprys, F. Palackého

Marie Stodůlková, U Stadionu

80 let

Zdeněk Tuček, Kostická

Libuše Černá, Na Dílni

Marie Krutáková, II. Příční

Marie Stráníková, Kostická

75 let

Růžena Šestáková, U Struhy II.

Martin Ciprys, Hrnčířská

Josef Buzík, Gagarinova

František Brantalík, Masarykova

Ludmila Havlová, Kout III.

Ludmila Kračingerová, Gagarinova

70 let

Marie Zapletalová, Lesíčková

Zdenka Antálková, Nádražní

Květoslava Steinerová, Nová

Anastázie Drozdová, Havlíčkova

Stanislav Cibulka, Komárnov

Světluška Mlýnková, Nádražní

Josef Uher, Komenského

65 let

František Bartoš, MUDr. Kepáka

Eduard Mišíčák, Gagarinova

Jaroslava Svačinová, F. Palackého

Božena Šestáková, Komárnov

Václav Škrobáček, MUDr. Kepáka

Božena Trčková, Zámecká

Ladislav Uhlíř, MUDr. Kepáka
 Miloslav Trčka, Bří Mrštíků
 Miluše Němcová, I. Olbrachta
 František Cupal, Gagarinova
 Ludmila Cupalová, Gagarinova
 Marie Sedláčková, Gagarinova
 Josef Malčic, Břeclavská
 Blanka Skryjová, Kostická
 Marie Kohoutová, Luční
 Anna Bartošová, Lesíčková
 Ludmila Dřevová, Kostická
 Božena Haluzová, Nádražní
 Bohumil Radoň, Zahradní

60 let

František Blinkal, Dolní
 Josef Svačina, Mlýnská III.
 Marie Tučková, MUDr. Kepáka
 Anna Fojtíková, U Stadionu
 Zdeněk Šupina, MUDr. Kepáka
 Anna Čadová, Komárnov
 Božena Benešová, Na Peci
 Marie Trubačová, I. Olbrachta

Mária Konrádová, Kostická
 Božena Hrdinová, Luční
 Bohumil Uhlíř, B. Němcové
 Jana Uhrová, Gagarinova
 Marie Slámová, Na Peci
 Eva Šupinová, MUDr. Kepáka

Úmrtí

Anna Ferstlová, 90 let, Nádražní
 Pavel Trčka, 50 let, I. Příční
 Jiří Kepák, 67 let, Břeclavská
 Ludvík Poláček, 79 let, K. Čapka
 František Tuček, 51 let, J. Wolkerova
 Libor Vališ, 50 let, Komenského
 Jan Hrnčíř, 63 let, Kout III.
 Stanislav Rojka, 63 let, Luční
 Jan Janulík, 76 let, Nová

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzavěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě. Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Statistika obyvatel za rok 2011

Hana Tučková

Stav obyvatel k 1. 1. 2011 3688
 Narození 30 (18 děvčat, 12 chlapců)
 Úmrtí 34 (12 žen, 22 mužů)
 Přihlášení 43
 Odhlášení 43
 Stav k 31. 12. 2011 3684

Sňatky 13 (4 v Lanžhotě, 9 našich občanů mimo obec)
 Rozvody 9

Přehled plánovaných akcí do konce roku 2012

08. dubna	Velikonoční zábava	Podlužan
15. dubna	Aprílové zpívání	Podlužan
13. května	Den matek	Náměstí
03. června	1. svaté přijímání	Průvod, kostel
10. června	Boží tělo	Průvod, kostel
05. července	Hasičské závody	Hřiště Na Šlajsi
05. července	Lanžhot Metoděje Prajky	Slovácký dvůr hospody U Bartošů
14. července	Krojový výlet	Rybářská bašta
05. srpna	O lanžhotský přegulňák	Slovácký dvůr hospody U Bartošů
18. srpna	Farmářské trhy	Náměstí
19. srpna	Žehnání květin a bylin	Kostel
18. srpna	Zahrávání hodů	Náměstí
12. září	Dětské hody ve školce	Průvod, mateřská škola
14. září	Předhodové zpívání	Podlužan
15. září	Ruční stavění máje	Náměstí
16. - 18. září	Krojové hody	Náměstí, Podlužan
22. - 23. září	Hodky	Náměstí, Podlužan
23. září	Poděkování za úrodu	Kostel
listopad	Dívčí vínek	Podlužan
listopad	Kateřinská zábava	Podlužan
01. prosince	Vánoční jarmark	Náměstí
26. prosince	Žehnání koní	Náměstí
26. prosince	Žehnání vína	Společenský dům
26. prosince	Štěpánská zábava	Podlužan
prosinec	ohňostroj	Náměstí
prosinec	zabijačka	Muzeum

Ženský sbor z Lanžhota vás tímto zve na
„APRÍLOVÉ ZPÍVÁNÍ“

v neděli 15. dubna 2012 v 15 hodin do sálu Podlužanu. Vystoupí ženské sbory ze Staré Břeclavi, Stupavy, Hroznové Lhoty, Milovic, Ženský a mužský sbor z Lanžhota.

Ohlédnutí za 1. společenským plesem města

Za kulturní komisi B. Bartošová

V sobotu 28. ledna 2012 uspořádala kulturní komise za podpory města, místních složek a organizací **1. společenský ples města** ve všech prostorách restaurace Podlužan.

K uspořádání plesu nás vedla hlavně skutečnost, že už po několik let se v Lanžhotě pořádají pouze dva plesy – krojový a školní. Další ples – lesácký je víceméně určen pro uzavřenou společnost.

Abychom oslovili co nejširší veřejnost, pozvali jsme na ples tři kapely, aby si přišli na své vyznavači různých hudebních žánrů. Na plese vyhrávala naše mladá dechovka Fialenka, v Lanžhotě dobře známá kapela The Teachers a cimbálová muzika Grajcar z Dolních Bojanovic. Kdo na plese byl, jistě mi dá za pravdu, že všechny zmiňované kapely předvedly výborné výkony a vytvořily bezvadnou atmosféru.

Ples zahájila lanžhotská chasa předtancem polonézy, za což jim patří náš dík. Během plesu pak mohli návštěvníci zhlédnout ukázky společenských tanců v podání mladých šikovných tanečníků. Ke zdárnému průběhu plesu určitě přispěl i výborný nápad místních zahrádkářů, kteří zde uspořádali ochutnávku vín.

Nejvíce potěšilo zjištění, že na plese byla spousta lidí mladých i těch dříve narozených, které běžně na pořádaných zábavách nevidíte. A to byl náš hlavní záměr.

Naopak mě mrzí velmi malá účast členů zastupitelstva města a zaměstnanců městského úřadu. Předpokládala bych, že by mělo být jejich morální povinností takovéto akce města podpořit.

Věřím, že ti, co na ples přišli, si našli ten svůj šálek zábavy a dobře se pobavili. A že se většina účastníků plesu bavila opravdu dobře, o tom svědčí i fakt, že taneční parket byl plný ještě ve čtyři hodiny ráno

a cimbálová muzika byla v takovém obložení, že se ve výčepu nedalo ani projít. Po čtvrté hodině se ještě skákaly hošije a ti největší vytrvalci se rozcházeli kolem páté hodiny ranní.

Určitě se v organizaci plesu vyskytly i nedostatky, ale ples jsme pořádali poprvé a z chyb se určitě pro příště poučíme.

Na závěr bych chtěla poděkovat městu a všem místním organizacím a složkám za podporu při organizaci, účast na plese a za příspěvky do tomboly. Jedná se o Koňské stezky Podluží, Myslivecké sdružení, Rybářský svaz, Svaz včelařů, Svaz zahrádkářů, Svaz invalidů, skautský oddíl Bantuové, kuželkáře, ženský sbor, mužský sbor, hasiče, TJ Sokol.

Těšíme se na shledanou na dalších připravovaných kulturních akcích a na příštím 2. společenském plesu města.

Restaurování soch na Náměstí

Lenka Topolanská

Zdobí Náměstí Lanžhota už téměř 100 let. Kamenní mlčící svědkové z časů našich pradědů. Z doby, kdy lidé z vděčnosti, z víry, neváhali vynaložit nemalý finanční obnos na jejich zbudování. Určitě se k nim váže i jejich vlastní zajímavý příběh s důvodem jejich vzniku.

Dnes, přestože nahlodené zubem času a nepříznivými vlivy prostředí, tvoří neodmyslitelný prvek našeho běžného prostředí. Nejsou to sice žádné národní kulturní památky, ale pro obyvatele Lanžhota jsou cenné a zaslouží si zájem a péči.

Ano, jsou to dvě sochy – **socha sv. Anny vyučující** a **sv. Jana Nepomuckého**. Obě z pískovce, vytvořené neznámými umělci v období klasicismu a historismu. Vytesané s umem, zručností a smyslem pro detail. V současné době se tato krása ztrácí pod

nánosy mikrovegetace a nečistotami exhalátů, písmo na nápisových deskách je téměř nečitelné, kámen narušený korozí. Socha sv. Anny má rozpraskanou schodišťovou základnu a zkorodovanou ochrannou stříšku. Sv. Jan Nepomucký přišel v průběhu času o atribut svatozáře a jeho zděný podstavec volá po údržbě.

A právě této údržby se oběma sochám v letošním roce dostane. Vedení města získalo grantový příspěvek z programu Energie z přírody 2011, vyhlášeného akciovou společností Moravské naftové doly. Z grantu ve výši 150 000 Kč bude hrazeno restaurování obou sakrálních památek.

Zkušený restaurátor s licencí Ministerstva kultury ČR v první polovině roku 2012 vrátí sochám jejich původní vzhled a krásu. Památky pod jeho rukama projdou procesem čištění, tmelení a doplňování chybějící hmo-

ty, injektáží prasklin a hydrofobizací, která je na delší dobu ochrání před působením deště.

Sochy sv. Anny a sv. Jana Nepomuckého se po opravě opět stanou „malými skvosty“ našeho Náměstí, jejich příběh bude žít dál. Budou důstojnými průvodci a sousedy kos-

tela zasvěceného Povýšení svatého Kříže, který je dominantou města a který je s nesmírným úsilím místních obyvatel zdárně renovován.

Socha sv. Jana Nepomuckého

(podle J. Matuszkové: Výzkum drobné sakrální architektury na Podluží)

Na vysokém jednou odstupňovaném hranolovém podstavci, zakončeném profilovanou římsovou deskou je umístěna poměrně hmotná hranolová podnož se sochou světce v podživotní velikosti s výrazným esovitým prohnutím a kontrapostem s vytlačeným pravým kolenem. Na čelní straně soklu je vsazena bílá deska s rytým nápisem: Ve středu jsem narozený, ve středu jsem odsouzený, ve středu též utopený. Kdo mne ve středu ctí, modlitbou pozdraví, ten mé bude účasten u Boha přímluvy.

Slyš, ó slyš nás otče svatý Jene! - Přimlouvej se za nás u Boha – ať se nade vlastí stále

klene – zlatá Církev a Páně obloha: - nechť se v národu tvém vezdy skvěje – sémě Cyrila a Metoděje, - víra ona hvězda spanilá, - by nás věčně s tebou spasila. – V české vlasti kolébka tvá stále – ozářena nebes jasnotou – duše tvoje láskou Boží zplála, - andělskou se skvěla čistotou! – A Pán spatřiv spanilé tvé ctnosti, - povolal tě k velké důstojnosti, - byl jsi knězem Boha živého – nepromluvil slova křivého. – Svatý Jene otče vdov a sirotků – Oroduj za nás!

Historie: Není nic známo. Dle textu na podstavci mohla být postavena u příležitosti cyrilometodějského milénia.

Socha sv. Anny

(podle J. Matuszkové)

Jednou odstupňovaná podnož s kamelem jako kleátkem na čelní straně, nese podstavec obdélného půdorysu, jehož dírk je na čelní straně členěn hrotitým obloukem s profilovaným rámem. Ve vpadlině oblouku je vsazena deska s rytým textem a mariogramem: Svatá Anno, oroduj za nás, - abychom hodni učinění byli – zaslíbení Kristových – Ke cti a chvále Boží – věnovala

– Anežka Kyclová – výměnkářka v Lanžhotě č. 99 – Léta Páně 1916.

Sokl je ukončen profilovanou římsovou deskou s plastickou okřídlenou andílčí hlavou na čelní straně. Na soklu na nízkém plintu sedící postava sv. Anny s rozevřenou knihou na klíně se pravou rukou opírá o područ křesla. Po levé straně stojící postava Panny Marie ukazuje levou rukou v knize.

Celý život věnovala dětem

Marie Petřlová

*My dali jsme se do služeb ducha,
proto musíme projít cestu života trnitou.
L. Štúr*

Motto na maturitním table paní učitelky Marie Uhrové vyjadřuje, jak těžká a zodpovědná je učitelská dráha. Ale pro toho, kdo vykonává své povolání s láskou a obětavostí, stává se radostí a smysluplnou náplní života. Paní učitelka se dožila významného životního jubilea – 85 let. Ve vzpomínkách se vrací do městečka Gbely, kde se 8. února 1927 narodila a navštěvovala základní i měšťanskou školu. Maminka byla Slovenka, tatínek pocházel z Rohatce. Od 1. 9. 1942 studovala na Učitelské akademii církevní školy u řádu Uršulinek v Bratislavě. Druhý ročník byl poznamenán válkou, četnými nálety a bombardováním. S vděčností vzpomíná na osobnost učitele hudební výchovy Mikuláše Schneidera Trnavského, který je naučil zpívat z not. Třetí ročník studovala v Trnavě, protože školu i internát zabralo gestapo. V roce 1946 pokračovala ve studiu opět v Bratislavě. Po maturitě nastoupila jako začátečnice na školu Vrbovce - Vápeník. Biskupstvím v Trnavě byla pověřena vyučovat jednou týdně náboženství. Kopanice byly tehdy bez elektriny, svítila petrolejovou lampou, sama si vařila. Již tehdy nacvičovala s dětmi divadla a různé hry, děti si ji brzy oblíbily pro její veselou povahu.

V červnu 1949 se provdala za Františka Uhru k nám do Lanžhota. Po prázdninách nastoupila na nižší stupeň MZŠ. Lanžhotské škole zůstala věrná až do roku 1986. V roce 1962 vstoupila k požárníkům. Svůj vřelý vztah k dětem dokazuje tím, že téměř třicet let vedla Oddíl mladých požárníků. Desetkrát se s

oddílem zúčastnila okresní a krajské soutěže. Ze čtrnácti družstev obsadili v krajské soutěži pěkně 4. místo. V roce 1972 absolvovali mladí požárníci mezinárodní soutěž v Brně. Druhou její velkou zálibou bylo divadlo. Nacvičování vyžadovalo spoustu hodin, které obětovala žákům ze svého volného času bez nároku na odměnu. Zamílovala si také folklor, s paní učitelkou Blázkovou nacvičovala vystoupení dětí na slavnosti do Tvrdonic. Paní učitelce Němečkové pomáhala v jejich začátcích, když přišla na školu. Tehdy měli učitelé ve třídě až 40 žáků, ale od nich úctu a respekt. Škola se velkou měrou podílela na brigádách při stavbě místního kina. Ještě v 70. letech jako důchodkyně paní učitelka nacvičila pásmo Od adventu do Tří králů a poslední divadelní pohádku Žofinka a drak Dynamit. Se stejnou péčí a láskou jako dětem se věnovala starším a tělesně postiženým lidem. Po dvě volební období vykonávala funkci předsedkyně STP.

Neměla lehký život. V roce 1976 jí zemřel manžel. Bylo jí 49 let, když zůstala sama se třemi dětmi. Později se starala také o stařenku. V lednu 1999 stála nad hrobem své nejstarší dcery Marie a na podzim onemocněla obrnou lícního nervu. Mladší dcera Věra se vydala ve stopách své matky, učí v místní ma-

teřské škole. Syn František je známý lidový vypravěč a zpěvák. Těší se ze šesti vnoučat, sedmi pravnoučat a jednoho prapraprnoučka. Po dlouhé době se z obrny vyléčila a ve svém věku stále ráda peče a vaří. Z ručních prací má nejraději háčkování. Pěknými vánočními ozdobami často obdarovává druhé. Celá rodina se o babičku vzorně stará, splácí jí lásku a péči, kterou je po celý život zahrnovala.

Bude nám chybět

Vlasta Ciprysová

„Najednou život zatukal.
A tiše zašeptal, že už nemůže dál.“

Když jsem četla tyto verše, nemohla jsem uvěřit, že patří dobré kamarádce, paní Aničce Ferstlové.

Cílá, drobná paní přes svůj věk denně procházela rodným Lanžhotem za každého počasí. Deštník nenosila nikdy. Nevynichala žádný pohřeb, jestli znala zesnulého, nebo ne. Pokládala to za takovou morální povinnost doprovodit spoluobčana.

Chystala jsem se na operaci a paní Anička – o deset let starší – mě nejen povzbuzovala, ale nabízela pomoc. V poslední době mi často vyřizovala věci na městském úřadě, v knihovně i na poště. A já jí to už nemohu oplatit. Anička za celý život byla jedenkrát v nemocnici, v láních nikdy, dvakrát u moře v Bulharsku. Chodila jen pro čtvery léky, jak říkala, a to dvakrát do roka. Prostě měla zdravý kořínek, ale 18. prosince během tří dnů v nemocnici odešla navždycky. Bude mi chybět její každodenní návštěva. Marně budu čekat, až se zvonek třikrát rozezní. Její zábavou bylo luštění křížovek. Sebetěžší křížovku vyluštila za pár minut. Roky i s bratrem byla

Patří jí poděkování za vše, co pro lanžhotskou školu vykonala, vděčnost žáků za získané vědomosti a nezapomenutelné chvíle při divadle a mezi požárníky. K jubileu jí přeje, aby ještě řadu let prožila ve zdraví mezi svými blízkými s dobrým pocitem, že cesta, kterou si zvolila, byla správná, protože v trpělivé práci pro druhé nalézala spokojenost a štěstí. Ať se raduje z každého nového dne, který jí Bůh dopřeje.

v břevlavském luštitelském kroužku Komáři. Stejně celá rodina Tučkových je zajímavá. Nejméně deset jejich členů pracovalo u ČSD, stejně jako byli dárči krve. Paní Anička měla ráda folklor, dechové i cimbálové muziky. Nevynichala žádnou společenskou událost. Roky jsme byly o hodech v muzeu, jezdily na zájezdy, na akce pořádané svazem postižených a byly jsme spolu u mé dcery v Prachaticích. Osvědčila se i jako výborná nápověda v divadle. Na památku zůstaly kni-

hy s věnováním a diplomy. Byla příliš skromná, aby se jimi chlubila. Úplně jsem zůstala paf, když vzpomínala na maturitu – úspěšně ji absolvovala v lanžhotském kroji. Byla ročník 1921 a ráda vzpomínala také na své spolužáky – ředitele gymnázia Jaroslava Školla, spisovatele Ptáčníka nebo syna ředitele Osvalda z Lanžhota.

Její život nebyl procházkou růžovým sadem. Sama s pomocí rodičů vychovala tři děti, kterým umožnila studium. Její radostí byl vnuk Radek Novák nebo Mirek Ferstl, který byl stárek a který dodnes je výborný ta-

nečník. Stejně tak měla radost ze syna a dcer, kteří lásku opláceli. Tak jako i pět pravnoučátek.

Bude chybět nejen rodině, přátelům, ale i spoluobčanům, kteří ji rádi potkávali. Zbyly jen fotografie a vzpomínky.

Do poslední chvíle vykonávala funkci kontrolorky ve Svazu protifašistických bojovníků v Břevlavě. Její vitalitu jsme jí mohli jen závidět.

Ať je Ti, Aničko, lanžhotská země lehká.
„Žádný čas není tak dlouhý, aby nám dal zapomenout.“

Lanžhotský ornament v Chicagu

J. Bartošová

19. září 2010 byl posvěcen biskupem Mons. ThDr. Petrem Esterkou nový kostel českých patronů a dům České misie v Chicagu, v části zvané Brookfield, v USA. Patrony kostela je 12 českých světců, mimo jiné např. Cyril a Metoděj, sv. Ludmila, sv. Václav. Tento kostel koupila Česká misie od Metodistické církve a celý jej, včetně fary, opravila. Na žádost našich rodáků Ladislava a Věry Gajdových, kteří měli také hlavní zásluhu na koupi kostela, namalovaly a ušily naše maléřečky **Ludmila Ciprysová a Marie Švirgová** slavnostní pokrývky na oltář a pod svatostánek a nové šatečky pro sošku Panny Marie Svatohorské. V časopise Hlasy národa, který Česká misie vydává, bylo uveřejněno poděkování, ze kterého citujeme: Za mnoho desítek hodin mravenčí práce jim srdečně děkujeme a za tento nezištný dar věnovaný ke cti a slávě Boží vyslovujeme upřímné Pán Bůh zaplat. Mons. Dušan Hladík a krajané z České mise v Chicagu v USA. V děkovacím dopise, který naše maléřečky obdržely, bylo dále uvedeno: Je to skutečně

obdivuhodné, co dokážou udělat „zlaté ručičky“ našich žen, jak my říkáme ve „staré vlasti“. Poprvé jsme použili tyto nové oltářní plachty letos na Velikonoce. Po svátcích jsme je opět schovali. Tak vzácnou věc budeme používat jen na velké svátky a zvláštní příležitosti.

Děkujeme tímto i my za reprezentaci Lanžhota.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Co pro nás znamenají Velikonoce

Otec Josef Chyba

Milí čtenáři,
mnoho lidí si s Velikonoce neví rady. Ještě tak trochu chápou vánoční událost. Vzpomenou si matně, že v dětství slyšeli něco o narození Ježíška, o tom, že si o Vánocích s blízkými vyměňujeme dárky. Domnívají se, že podstatou Vánoc jsou koledy a celkově se snaží o jakousi „vánoční atmosféru a náladu“. Možná také zajdou ještě na půlnoční, když už všechny restaurační podniky jsou zavřeny.

Ale co Velikonoce?

Tady je většina lidí kolem nás v rozpácích. Velikonoční zvyky už hodně vymizely. Možná ještě někde na vesnicích se chodí „hrkat“, protože kostelní zvony prý na Zelený čtvrtek odletěly do Říma a vrátí se až při noční vigílii, ve které se oslavuje Kristovo vítězství nad smrtí. A pak na konci svátku chodíme „po šlehačce“, což nás pochopitelně smrtelně unaví a vyčerpá uměrné množství vypitého alkoholu, se kterým je tato akce neodmyslitelně spojena. *To že by byly ty slavné Velikonoce?*

Samozřejmě, že podstata těchto křesťanských svátků spočívá v něčem úplně jiném a samozřejmě hlubším.

Velikonoce jsou svým původem svátky jara.

Před více jak 3 500 léty dali kananejskému svátku jara zcela nový význam Židé, tím že oslavovali vyvedení a osvobození židovského národa z egyptského otroctví. Před 2 000 roky pak Velikonoce dostaly současný význam **Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním.**

Kristovo vzkříšení je skutečnost v dějinách zcela nová a nepředstavitelná. Je historickou skutečností. Její smyslová zkušenost byla Bohem rezervována vybraným svědkům, kteří s Ním po jeho zmrtvýchvstání jedli a pili. Je však zároveň **tajemstvím víry.**

Velikonoce znamenají, že láska a život jsou silnější než smrt, že hrob není konečnou stanicí života, že pouta, která brání našemu životu, se rozvazují, že skrze vzkříšení můžeme objevit nový život.

Chtěl bych Vám všem popřát opravdu pěkné prožití velikonočních svátků, ať již je pro vás jejich význam jakýkoliv.

Statistika farností za rok 2011

Svatby: 1 (2010 – 7)

Křty: 14 (2010 – 16)

Pohřby: 22 (2010 – 31)

1. sv. přijímání: 9 dětí (2010 – 12)

Náboženství: 31 dětí (2010 – 36)

Svatost nemocných: 100 – 70 společně při mši sv., 30 samostatně (2010 – 89, 59 společně, 30 samostatně)

Adopce na dálku v roce 2011

Božena Benešová

V roce 2011 jsme podporovali v projektu adopce na dálku dívku Allen. Podporujeme ji už třetí rok. Allen studuje na střední škole a v budoucnu by chtěla být učitelkou. Kromě školy udělala zkoušky do kurzu na sekretárky a dále pokračuje ve studiu na střední škole. Doufejme tedy, že školu zdárně dokončí a bude moci studovat dál. V opačném případě by mohla najít zaměstnání jako sekretárka.

Dále jsme v loňském roce ukončili podporu chlapce Vincenta, který ukončil základní školu a v dalším studiu už nepokračuje, protože nemá vlastní rodinu, žije u strýce a musí již pomáhat živit ostatní členy rodiny. Přesto, že školu už ukončil, program adopce na dálku byl pro něj velmi přínosný, naučil se především číst

a psát, a proto v Ugandě, kde je velká negramotnost, bude mít dobré uplatnění.

Arcidiecézní charita Praha nám nabízí k adopci další dítě, protože je ještě hodně těch, kteří potřebují naši pomoc. Vzhle-

dem k situaci v naší farnosti, kdy se skládáme na splátku půjčky, neměla jsem odvahu tuto nabídku přijmout. Uvidíme, kolik peněz vybereme. Pokud by nám nějaké finance zbyly, přispějeme koncem roku jednorázově.

Na závěr chci poděkovat vám všem, kteří adopci na dálku podporujete a umožňujete tak lepší život dětem, které by bez naší pomoci nemohly chodit do školy. Děti jsou za tuto pomoc vděčné a v každém dopise moc děkují za pomoc, kterou jim poskytujeme.

Tříkrálová sbírka 2012

J. Bartošová

Také v letošním roce vyšly do ulic skupinky koledníků a u nás vykoledovaly pro potřebné 93 906 Kč, což je o 2 906 Kč více než loni. První na Břeclavsku byly opět Velké Bílovice – 108 281 Kč a druhá Břeclav – 97 156 Kč. Lanžhot se umístil na třetím místě. Porovnejme, kolik to dělá v přepočtu na jednoho obyvatele. V Lanžhotě je to 24,52 Kč, V. Bílovice 28,95 Kč, ale Břeclav pouze 3,64 Kč. Nejvíce na obyvatele se vybralo v Šitbořicích 41,91 Kč. Celkem se vykoledovalo 1 810 824 Kč a okresní průměr na obyvatele je 19,97 Kč.

„Peníze, které letos Tříkrálová sbírka vynese, poputují hlavně na podporu Azylového domu svatě Agáty v Břeclavi, který je v dezolátním stavu. Část peněz pomůže dětem na Ukrajině a další využije charita na sociální potřeby,“ uvedla v Břeclavském deníku koordinátorka TS Hana Jagošová.

Peněz pro potřebné není nikdy dost. Děkujeme všem, kteří se jakkoli podíleli na sbírce, všem koledníkům – dětem i dospělým a všem dárcům.

Mons. Josef Valerián mezi oceněnými kraje Vysočina

Marie Petřlová

*Nikdy jsem nebyl sám,
vždycky jsme byli spolu,
Ty Pane, a já s Tebou.*

Působil u nás v Lanžhotě od 20. května 1968 do 11. května 1976. Na své bývalé farníky nezapomíná. Každý rok k vánočním a velikonočním svátkům jim zasílá blahopřání s požehnáním. Slováčko mu přirostlo k srdci krásou krajů, které jsou součástí cír-

kevních slavností, a byl nadšený pěveckým sborem v chrámě. Pro svou velkou horlivost při budování i v duchovním životě byl přeložen na Moravec. Manžel v té době prováděl stolařské práce v kostele i na faře. Bylo to na velikonoční pondělí, kdy ho pan farář požádal, zda bychom jeli s ním a sestrou podívat se na nové působiště. Nebudu popisovat, v jakém stavu fara byla, vyjadřují to následující slova: „Než bych sem měl jít, to se raději nechám znovu zavřít do kriminálu.“ Na druhý den jel manžel s panem farářem z Břeclavi a ten už měl v hlavě jasno. Plánoval, co kde vymění, s čím začne první. Opravoval fary, kostely, postavil kapličku. Než se seznámil v nové farnosti s lidmi, jezdili mu farníci z Lanžhota pomáhat. Na Vysočině bude v květnu již neuvěřitelných 36 roků. Všichni se za něho modlí, mají obavy, zda při nedostatku kněží by za něj dostali náhradu. 15. března se dožil 87 let. Přejeme mu, ať je Pán s ním i nadále, stále mu žehná, dá mu zdraví, hodně darů Ducha svatého a denně ho posiluje. K jeho celoživotnímu ocenění mu srdečně blahopřejeme.

Uvedený článek je z brožurky Kraj Vysočina, kde jsou uvedeni všichni ocenění.

Mons. Josef Valerián je jedním z řady osobností, na které může být Vysočina hrdá. Své morální kvality osvědčil v období kumulace zla dvou totalitních ideologií 20. století. Narodil se v obci Borovice v roce 1925, vyrůstal v židovské čtvrti v Boskovicích, po absolvování gymnázia a teologických studií byl v roce 1949 vysvěcen na kněze a nastoupil kněžskou službu do Jaroměřic. V tomto kraji byli zásadoví, pevní lidé. Tehdejší režim potřeboval komunitu věřících a sedláků rozvrátit. Proto StB připravila provokaci, zaměřenou na kněze a jejich spolupracovníky,

která vyvrcholila vraždou v Babicích. Po ní byl Josef Valerián zatčen a odvezen do Jihlavy, kde pro něho začala krutá doba výslechů, zimy, hladu a bezesných nocí. Vyslýchali ho a sedmnáct dní mu nabízel spolupráci s StB, kterou jim odmítl. Přestože jeho vina nebyla nikdy prokázána, byl bez soudu odvezen do Želiva, kde musel s ostatními kněžími dva roky pracovat. Po propuštění byl poslán k absolvování vojenské služby u PTP v Komárně. V době maďarských událostí přišlo ustanovení za kaplana do Ořechova, kde pracoval s dětmi a mládeží a jeho zápal pro věc Boží byl znám i v okolí. Na to přišlo přeložení do Jihlavy. Byl pod stálým dozorem, do jeho tříd chodili vždy dva až tři učitelé, aby mohli dětem hned vyvracet, co je učil. Následovalo přeložení do Tišnova, kde byl v listopadu 1962 znovu zatčen. V brněnské věznici čekal na soud. Začátkem roku 1963 byl odsouzen kvůli slovnímu podvracení republiky na dva a půl roku, na čtyři roky zákazu povolání a byly mu zabaveny knihy. Při soudu proti němu svědčil učitel hudby, který chodil na jeho kázání. Řekl: „Na mě to dělalo dojem, že mluvil moc ostře proti našemu režimu.“ A tak skončil ve Valdicích, kde se setkal s dalšími vězni uvězněnými po akci v Babicích. Po propuštění pracoval opět v Boskovicích, a to jako pilař u průmyslových staveb. V roce 1968 ho biskup Skoupý ustanovil farářem v Lanžhotě. Tam jeho aktivity s dětmi a mládeží vedly k přeložení na Moravec. Ani pak nezatrpkal a stal se vůdčí osobností oprav církevních památek v Moravci a okolí. Po roce 1989 věnoval na opravy dva miliony korun, které obdržel za příkoří jedenácti roků strávených v komunistických lágrech a během internací. Zapojil se do obnovy společnosti - vyučoval děti angličtinu, ustavil pěvecký sbor, na faře

ve Strážku organizoval letní táborové pobyty. V současnosti i přes svůj vysoký věk stále působí v duchovní službě a v aktivitách obcí své farnosti je posilou i příkladem. Na otázku, zda odpustil těm, kteří se na něm a ostat-

ních provinili, odpověděl: „Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel. Nezapomínám, ale odpustil jsem. Rád bych, aby vše to, co jsme prožili - a tedy tato minulost - bylo dobrým učitelem pro budoucnost našeho národa.“

Lanžhot očima mládeže

Oči mládeže

Již dvakrát jsem si přečetla, že do místního zpravodaje píší stále jen ti stejní lidé a mládež ničím nepřispěje. Není se čemu divit, když vidí, jakým způsobem v tomto malém městě jednají lidé, kteří mají své 18. narozeniny již daleko za sebou. Právě na tento apel, jsem se rozhodla do zpravodaje vložit tento malý příspěvek, ať napravím to, že mládež ve větší míře nepřispívá do zpravodaje.

Letáky nám po Lanžhotě vesele kolují dál. A proč taky ne – vždyť spousta lidí čeká na další „vydaní“ s tím, co nového se z místního bulvárního tisku dozví. V Lanžhotě si nemusíme kupovat bulvární časopisy za velké peníze, lidé jsou tu tak obětaví a ochotní, že nám je doručují zcela zdarma. A čtivo je to skutečně pozoruhodné...jen kdyby to někomu něco dalo, bylo něčím zajímavé, či snad někoho vzdělalo. Podle mého názoru (mladých očí), je to projev člověka, který se jen potřebuje zviditelnit. Jiné vysvětlení ani nelze interpretovat, protože člověk, který má rozum na správném místě a umí jednat jako dospělý, by tohoto schopen nebyl. Útoky na lidi, že ten je takový a ten zas onaký, snad nemůže nikdo brát vážně. Jde vidět, že lidé nemají co na práci a hledají formu zábavy jiným způsobem – dětským. Z mých školních let si pamatuji různé dopisy a psaníčka na papírcích

vytrhnutých ze sešitů, které poletovaly ve třídě z jedné strany na druhou, a kdo ho našel, „měl tu čest“, si něčí anonymní dopis přečíst. Tak mi to tohle připomnělo. Ale že budu mít takovou možnost i v dospělosti, jsem netušila. Proč se lidé nezaměří na své vlastní chyby, nepopřemýšlí nad tím, co by bylo přínosem pro nás všechny, než aby nás zahlcovali tím, že ten má to a ten zas tamto, že sousedových kočka sežrala na našem dvoře myš apod.?

Je mnoho jiných věcí, které by měly být v zájmu občanů, než rozesílání nesmyslných letáků. Jen by měla většina z nás nad svou hrdostí popřemýšlet! Otázkou zůstává, jestli je to v této obci vůbec možné, aby se každý uzavřel sám do sebe, popřemýšlel, co v životě dokázal a kolik lidí dokáže ve svém okolí něčím potěšit, zvednout náladu, podpořit, naučit, než aby sváděl nesmyslný boj, šířil pomluvy a útočil na lidi. Je to pouze boj člověka v sobě samém a věřte nebo ne, toto nás opravdu nezajímá!

Ten strom

Josef Jožulka Uher

*Ten strom už není zelený a jarem zpěvný,
u jeho kmene nestáváme s létem spolu;
už nejsem junák šikovný, jak doubek pevný,
tvou nahou krásu odnes potok někam do lů.*

*Ten strom už nemá stín pro naše milování,
na trávě prostřený jak v naší první noci;
pod listím podzimu si stelem vzpomínání,
tak sami často opuštění, bez pomoci.*

*Ten strom už brzo zvrátí první víchru zimy,
pár třísek ponese si kdo ví kam až v kůži;
pod větry stárí nakláníme těla i my,
mráz srdce utrhnout nám bude chtít jak růži.*

**Staré stromy se štěpí v polomů mrtvé zříceniny;
duše lámou nám cizí, ale též naše vlastní viny!**

foto J. Tureček

S t r o m . . . Už i Bible píše o jednom takovém významném stromu - rajské jabloni. Ale v dějinách mnoha národů se nejčastěji vyskytují duby a lípy. Však také Lanžhot má ve svém znaku plody jednoho z nich — dubu.

Moji věkem vrstevníci, nemluvě o našich předcích, byli jako venkované blízcí přírodě, hluboce, byť neviditelně citově spjati s lesem a hájkou, ale především se stromy coby jedinci. Ne pouze s těmi, které jim rostly na dvorech, v humnech a v ulicích, ale i v polích, na loukách a na okrajích lesa. Léta dovedli tesknit, vzpomínat a připomínat si ony dominantní samotáře, kteří na rovině polí a luk přitahovali oči i ptáky a unavené pocestné.

Stromy nás provázely, pokud jim to věk dovolil, od narození až po dny nejposled-

nější. Mnohé zapustily kořeny i u hlav pohřbených.

Já nejraději vzpomínkami obcházím ty z mého klukovství. Skupinky lip u kříže u Jazerka, při svatém Janu, v jejichž korunách jsme ne toliko sedávali a vyzpěvovali jako ptáci, ale hrávali jsme si i na honěnou. Byla to často hodně nebezpečná hra. Někteří z nás, já mezi ně nepatřil, nebýval jsem takový riskér a odvaha, bývali stejně dovednými lašovnickými (od slova lašovat tj. ložit), jako pralesní opice. Třeba můj nejlepší kamarád a soused Tonda Fabiš (Cyprys). I když jedenkrát dost nebezpečně chňápl-spádl na kříž, na stromy nezanevřel, stal se z něho povoláním lesák, řídící výsadbu i těžbu lesa.

Mohutné kmeny starých vrb a obzvláště dubů, jejichž spodní větve byly nad zemí

mimo dosah našich rukou, naším touhám dostat se do jejich korun dlouho odolávaly, ale když už podlehly, bývali jsme odměňováni nádhernými výhledy do daleka krajiny, z těch nejvrchnějších větví, od kterých to byl snad už jenom kousek k mrakům. Tam, kam nás lákala křídla ptáků.

Za starými chlěvy na našem dvoře, na kraji humna, rostla stařenka višně. Na jejím vrcholku jsem mívával sedánek, pozorovatelnou, odkud jsem vyhlížel na podzim roku 1944 přelety svazů anglo-amerických bombardérů, které za sebou natahovaly bílé nitě a na nás dolů sypaly stříbrné proužky papírků, rušící Němcům činnost radarů.

Po letech klukovských přišel čas prvních lásek s dostaveníčky pod vyhlédnutý-

mi stromy, které, jak už to bývá, na straně druhé poskytovaly stín starým lidem, kolem procházejících z lesa s nůsemi dřeva, nebo sekáčům na lukách pro pár osvěživých hltů vody či vína. V polích zas pod nimi o žních obědvávali ti, kteří sklízeli úrodu, a na podzim po hodech kopáčky erteplí.

Za stromy by nebylo náhrady, kdyby nebyly. Myslím, že ani ony by nenašly náhradu za nás a za ptáky. I kvůli tomuto soužití člověka se stromy a s přírodou vůbec, stromů a přírody s člověkem, je dán smysl existence jedné i druhé a vlastně celé naší modré planety...

Doufejme, že **její poslední letokruh** jen tak brzo nebude vykroužen!

Okénko knihovny

Jaroslava Bartošová

Jak jsme si vedli v minulém roce:

knihovní fond celkem	19 302
z toho beletrie	13 456
naučná literatura	5 846
přirůstky	772
úbytky	1 092
počet registrovaných čtenářů	407
z toho do 15 let	119
počet návštěvníků knihovny	7 693
výpůjčky celkem	21 181
z toho naučná literatura	2 496
beletrie	11 906
dětská naučná	849
beletrie dětská	2 171
výpůjčky periodik	3 758

Knihovna uspořádala 21 vzdělávacích akcí pro školu, internet využilo 1318 návštěvníků. Knihovna zaslala 78 požadavků meziknihovní výpůjční služby do jiných knihoven, kladně bylo vyřízeno 77 požadavků. Z výměnného fondu Městské knihovny Břeclav jsme vypůjčili 661 knih.

Když bychom porovnali výsledky knihovny s rokem předcházejícím, tak bychom zjistili, že výpůjčky se zvedly o 3 646 výpůjček. V roce 2010 se půjčilo 17 535 dokumentů. Čtenářů je přibližně stejně, dokonce v loňském roce jich bylo oproti roku 2010 o 11 méně. To znamená, že čtenáři si více půjčují. O dost stouply výpůjčky dětské literatury, což mne obzvlášť těší v dnešní internetové době. Dětských naučných knížek se půjčilo o 316 více, be-

letrie o 977 více. Proto jsem se rozhodla vyhodnotit nejpilnější dětské čtenáře.

Na prvním místě s počtem výpůjček 245 se umístil Roman Hulín (5. A), na druhém místě – 153 výpůjček Roman Billa (6. B) a na třetím – 127 výpůjček Nikol Barkociová (8. A). Pilným čtenářům gratulujeme a já se těším, že takových dětských čtenářů bude přibývat.

A které knížky se v loňském roce nejvíce půjčovaly? 14 x se půjčily tři knihy – z dětských knížek to je Barbie a kouzelný módní salón, pro dospělé – Simona Monyová: Zítra vyjde slunce, Anna Židková: Deník zelené vdovy, aneb Cikánské věštění. 13 x se půjčilo 5 knih – Zuzana Francková: Hra na schovávanou a Překvapení, Jana Kawuloková: Stačí zavřít oči, Táňa Keleová-Vasilková: Srdce v temnotách, Táňa Kubátová: Převozníci. 12x se půjčilo 11 knih a mezi nejžádanější autory, lépe řečeno autorky patří Táňa Keleová-Vasilková, Simona Monyová a Magda Váňová. Jelikož jsou to autorky, tedy ženy, je logické, že si je většinou půjčují také ženy. A ty vedou i v počtu čtenářů. Žen bylo loni zaregistrováno 306 – 75 %, mužů 101 – 25 %. A podívejme se ještě na věko-

vě rozložení čtenářů: do 15 let – 119, 16 až 19 let – 38, 20 až 29 let – 47, 30 až 39 let – 46, 40 až 49 let – 47, 50 až 59 let – 30, 60 až 69 let – 45, 70 až 79 let – 22, nad 80 let 13. Naši statistiku ukončíme procentem čtenářů z počtu obyvatel – do knihovny bylo přihlášeno 11 % obyvatel. Není to tak špatný výsledek, i když se to může na první pohled zdát. Nemáme ještě celookresní hodnocení za loňský rok, ale v roce 2010, kdy jsme měli přibližně stejné procento, jsme byli na 18. místě z 54 knihoven okresu. Budu ráda, když bude uživatelů knihovny přibývat. I vy můžete patřit mezi ně.

Nahlédnutí ke skautům

Popleta

Začátkem prosince pořádal náš oddíl již tradiční slavnost světů. Na Náměstí přišel Mikuláš v doprovodu čertů a andělů. Přinesl dětem svítící náramky, které společně s lucerničkami a zvukem koled doprovázely celý průvod naším městečkem. Prů-

vod byl zakončen za tenisovými kurty, kde jsme společně vypustili lampiony štěstí a opekli si nad ohněm špekáčky.

Vánoční čas náš velký oddíl také oslavil společně, i když s mírným předstihem.

V předposledním adventním týdnu se konala vánoční besídka, na které jsme ochutnali domácí cukroví, zpívali koledy a také si předali vlastnoručně vyrobené dárky. Vánoční akce s sebou přinesla i první přespání v naší nové klubovně. Na druhý den jsme, tak jako každý rok, společně nazdobili nedaleko Kazůbku pět stromčků dobrotami pro zvířátka. Po cestě ke stromčkům jsme soutěžili, která družina vy-

sbírá víc odpadků, které ležely pohozené v příkopech podél polní cesty.

Prázdniny se nesly v duchu sportu a zábavy. Pololetní prázdninové ráno jsme se sešli ve školní tělocvičně a protáhli si tělíčka. Odpoledne jsme se vydali do břeclavského kina a zhlédli jsme film Šmoulové 3D. O týden později jsme využili příznivých podmínek a vyřádili jsme se na bruslích na rybníku Kout. Poslední únorový pátek jsme opět zavítali do Břeclavi. Tentokrát jsme byli na lezecké stěně a kuželkách.

A co nás čeká dál? O velikonočních prázdninách se vydáme na třídní výpravu poznávat další z našich měst a v květnu se naše světlušky a vlčata zúčastní okresního kola Svojsíkova závodu ve Znojmě, kde určitě neudělají ostudu.

Více na www.bantuove.blog.cz

Občanské sdružení „Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice“ podpoří zdravé projekty

Předseda občanského sdružení

Antonín Hostina

Občanské sdružení Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice (dále jen OS) bylo zaregistrováno MV ČR v květnu 2010. Vznik tohoto sdružení se dá spojovat s odpovědí na nátlak Agentury ochrana přírody a krajiny (AOPK), potažmo Chráněná krajinná oblast (CHKO), která se snažila ovládnout a následně hospodařit v našem regionu.

Tvrzení představitelů agentury, že vznik CHKO nebude mít žádný negativní dopad na občany a samosprávu měst a obcí, jsme si prověřili na místech, kde tato agentura působí. Opak je pravdou. Vznik CHKO má zásadní a negativní vliv jak na přírodu, činnost občanských sdružení, samosprávy obcí, ale hlavně v omezeních pro občany. Laicky řečeno „někdo cizí vám hospodaří na vašem dvoře a tvrdí, že vy se špatně sta-

ráte o svůj majetek“. Každé povolení (např. postřik komárů) musí být schváleno vyhláškou vlády, ale také nemusí.

Soustavnou komunikací OS Soutok s MŽP ČR, medializací a dokazováním o dobrém hospodaření všech institucí zainteresovaných na zájmové lokalitě se nám podařilo tento projekt dočasně zastavit. Netajíme se tím, že v nemalé míře nám pomohla ekonomická situace v ČR a tvorba rozpočtu pro jednotlivá ministerstva. Zřízení CHKO je totiž otázkou desítek miliónů korun ze státního rozpočtu.

Současným žhavým tématem je výstavba protipovodňové hráze podél Caje za tzv. Vagonkou, kde OS jako účastník řízení projeвило nesouhlas s tímto projektem formou odvolání se. Projekt je neprůhledný a nevystihuje potřeby Lanžhota.

Chronologický postup realizace: v roce 2005 schvalovalo zastupitelstvo částku 100 000 Kč na revitalizaci járků. Jednalo se o vyčištění stávajících koryt řek a kanálů a obnovu zanesených a nefunkčních kanálů (staré koryto Kyjovky – Zavezený járek, stávající koryto Kyjovky, Caja, Svodnice atd.). S tímto projektem se dalo jenom souhlasit a zastupitelstvo města Lanžhot projekt jednohlasně podpořilo. Změna ovšem nastala v roce 2008, kdy už revitalizace není hlavním projektem, ale tím se stává Protipovodňová ochrana Lanžhota (PPO) s částkou za projektovou dokumentaci ve výši 730 000 Kč.

Dle našeho subjektivního názoru na tuto změnu projektu měla vliv výše dotací z fondů EU. Nebyl řešen smysl projektu,

Caja na Kazůbku, kterou se povede voda do poldru

ale materiální zisk pro zainteresované subjekty.

Nesouhlasíme s budováním protipovodňové hráze v místě, kde vodu nepamatují ani nejstarší starousedlíci a kronikáři. Navíc nemůžeme souhlasit s převzetím hráze do majetku města Lanžhot, a s tím spojené doživotní udržování hráze z daní našich občanů.

Dále vybudováním hráze vznikne v prostoru kolem Úzké Caje (U Vysokých, Šuláková vrata) poldr, ve kterém mohou být zaplavovány soukromé pozemky občanů Lanžhota, s nimiž pravděpodobně nikdo z vedení města o této možnosti nemluvil. Napadají nás pozemky Stanislava Helešice, Ludka Petrjánoše, Miroslava Létala, Jiřího Petrly a dalších desítek občanů jak z Lanžhota, tak přespólních.

V současné době bylo řízení PPO na základě rozhodnutí KÚ JMK Odborem životního prostředí zrušeno a vráceno k prvoinstančnímu orgánu pro nedostatky ve vedení řízení. Pokud se stávající projekt PPO neuskuteční, zůstává otázka, kdo zaplatí statisíce za projektovou dokumentaci.

Co do budoucna? OS Soutok bude nadále vyvíjet tlak na Povodí Moravy s cílem vyčistění koryt toků v katastru Lanžhota a likvidace nebezpečných topolových alejí a náletových dřevin kolem toků. Dále pak revitalizace alejí (Jasenová) a remízků. Cí-

lem těchto aktivit ze strany Občanského sdružení Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice je zachování této krásné lokality našim potomkům.

Jak se dostaly dlažební kostky z Lanžhota do Německa

Tomáš Polach

Při budování kanalizace v obci se řešil problém jak v rámci stavby budovat vozovky. Nejsložitější byl průtah obcí od ulice K. Černého až po konec obce pod Komárnovem. Silnice byla v majetku státu – dnes je to kraj. Právo na ní hospodařit měla Správa a údržba silnic. Od pošty po spodní část Komárnova se rozkopala celá silnice a na obě strany se dělaly domovní přípojky. Řešilo se, jestli dát zpátky dlažební kostky, nebo dát nový asfaltový povrch. Rozhodlo se dát nový asfaltový povrch – správce majetku SÚS souhlasil.

Od pošty po roh Havlíčkovy ulice se do vozovky nezasahovalo. Po levé straně, od kostela po Břeclav, se od Havlíčkovy ulice po Nádražní nezasahovalo do

oprava silnice u kostela

vozovky, jen okrajem. Tady bylo dohodnuto dát vozovku do původního stavu. Od ulice Nádražní po konec obce vedla kanalizace v zeleném pásu. Překop silnice měl být jen jeden – od Náměstí k ulici Havlíčkova. Další dva, od ulice B. Smetany k Boží muce a od MZŠ k pomníku Rudoarmějce, byly dohodnuty až při stavbě „oprava silnice“. Po dohodě se SÚS byly kostky při stavbě v Komárnově ukládány na veřejné prostranství, odkud si je měla SÚS odvézt, protože to byl jejich majetek. Během stavby kanalizace se podařilo SÚS najít na kostky odbyt v zahraničí. SÚS podala na obec žádost o souhlas s provedením stavby „oprava vozovky v obci Lanžhot“. Stavba zahrnovala výměnu dlažebních kostek za asfaltový povrch od pošty po ulici Nádražní. Úplné financování stavby hradily ze svých zdrojů. Obec souhlasné stanovisko vydala. Při realizaci stavby byly dlažební kostky přímo odváženy do ciziny.

Věřím tomu, že převážná část občanů rozhodnutí obce schvalovala. Jsem přesvědčen, že i mladá generace jezdí raději po asfaltovém povrchu, než po dlažbě.

Jak to bylo před dvaceti lety

Tomáš Polach

O výši rozpočtu obce pro rok 1991 rozhodovalo okresní shromáždění. Bylo tvořeno padesáti volenými zástupci obcí podle počtu obyvatel. Nejvíce zástupců mělo město Břeclav. Řada menších obcí neměla žádného zástupce.

Celková částka finančních prostředků byla rozdělena na nárokovou – počet obyvatel, na žáka ve škole, úroveň přenesené působnosti (matrika, stavební úřad apod.) a dotační – z této se hradily v prvním volebním období náklady na dostavbu rozdělaných staveb a na rozvod pitné vody. Poslední částí byla tzv. rezerva. Ta byla určena na mimořádné události. Rozpočet pro obec Lanžhot činil v roce 1991 3,5 mil Kč. V obci nebyla žádná rozestavěná stavba, na kterou by bylo stavební povolení. Ani na rozvod pitné vody projekty nebyly. Během roku byly vypracovány projekty na dokončení plynofikace a rozvodů pitné vody. Voda ze studny v areálu zemědělského družstva, ze které se zásoboval motorist a část Stráží, nebyla uznána jako pitná. Hlavní přívod od vodojemu v Týnci až po hřbitov v Lanžhotě byl uhrazen v plné výši z dotací. Projekt využil i stávajících rozvodů. V poli u stadionu na „Sokolské“ bylo staré vedení přerušeno. Vodojem v Týnci je proti Lanžhotu o dost vyšší, proto se musely stavět regulační šachty. Stavba byla povolena. Dotace na rozvod pitné vody jsme obdrželi a ten byl až na výjimky v celé obci vybudován.

Stavbu prováděla firma VaK Břeclav. Hodnota stavby byla zhruba 10 mil. a trvala tři roky (1992 – 1995). Na financování byly použity všechny volné prostředky rozpočtu obce a peníze z prodeje nepotřebných nemovitostí. Projekt na dokončení plynofikace byl v celkové ceně stavby za 7 mil. Kč. To byla částka z tehdejšího rozpočtu nedosažitelná. Hledaly se možnosti. Závěrečný návrh zněl – koupit vyrazený „Poclain“ od zemědělského družstva. Bývalý bagrista Jan Švirga z ulice Mlýnská se zaručil, že provede všechny výkopové práce, jejichž hodnota na stavbě přesahovala 60 % ceny (pískování a nepřístupné výkopy se prováděly svépomocí). Za odměnu nechtěl víc jak 3 000 Kč měsíčně. Jeho děda byl za Rakouska-Uherska deset let starostou obce (J. Š. si funkce starosty velmi cenil). Občané Lanžhota můžou být rádi, že jsme měli v obci člověka s takovým přístupem k věcem veřejným. Občané na výzvu chtějí-li plyn, aby půjčili obci, jednali vstřícně. Na půjčky byly sepsány smlouvy, že se do dvou let bezúročně vrátí. Sehnalo se kolem 500 000 Kč. Stavba byla v roce 1992 zahájena. Na konci roku, 27. prosin-

ce, mně zavolal jednatel firmy Montgas, která stavbu prováděla, že když do dvou dnů dovezu do Hodonína všechny doklady a faktury, je možnost získat od plynáren dotaci. (Na začátku roku 1992, před rozdělením podniku, byl ředitelem JMP v Hodoníně. Při objednávce stavby se mě zeptal, kde seženeme finance. Když jsem mu řekl, jakým způsobem jsme se dohodli, zakroutil nevěřícně hlavou). Obdrželi jsme dotaci od JMP 900 000 Kč. Půjčku od občanů jsme mohli vrátit o rok dřív a obec byla z největších problémů venku.

V roce 1993 začal jít do módy kabelový přenos televizních programů. Udělal se anketní průzkum mezi občany, mají-li zájem s tím, že obec zaplatí vybudování zařízení v objektu úřadu a oni se budou na výstavbě podílet finančně 1 000 Kč jako záloha a 2 000 Kč po napojení přípojky k domu. Sešel se dostatečný počet přihlášek. Stavba byla provedena firmou Saturn. Výkopové práce provedl celkem levně soukromník od Valašského Meziříčí, kterého platila obec. Stavba se rozšiřuje ještě v dnešní době. První přenos byl uskutečněn v roce 1994.

Během roku 1994 začala projektová příprava stavby kanalizace a ČOV. Pro rychlé řešení byla stavba rozdělena na dvě části. První zahrnovala samostatnou splaškovou kanalizaci pro celou oblast, po levé straně silnice od Slovenska na Břeclav – v Komárnově i pravá strana. Využití kanalizace v oblasti Stráže, která byla vedena jen na dešťovou vodu, i na vodu splaškovou, s tím, že do roku 2013 musí být znovu její stav zkontrolován. Dále to byla dešťová kanalizace v ulicích Lesíčková a Luční. V druhé části byla ulice Palackého, Wolkerova, Mlýnská s napojením stávající ka-

nalizace z ulice Kostické a Zámecké. Tam, kde byly zavedeny všechny inženýrské sítě, byl naprojektován asfaltový povrch. U staré zástavby bez inženýrských sítí byly dány panely. V první části byl rozpočet stavby vč. ČOV 80 mil. Kč. 20 mil. Kč musela uhradit obec, 30 mil. Kč byly dotace a 30 mil. Kč bezúročná půjčka ze Státních fondů životního prostředí. U půjčky byl požadavek záruky dvojnásobku výše půjčky nemovitostmi, nebo zárukou od banky.

Obec tolik majetku neměla a banky žádaly vysoký úrok (10%) a další nesplnitelné podmínky. Navrhl jsem členům zastupitelstva ručit vlastními domy. Návrh byl přijat a potřebný počet domů zastaven ve prospěch SFŽP. Při podpisu smlouvy o půjčce se úředníci divili, jak je něco takového možné, že se s tím v celé praxi nesetkali. Bez postoupení tohoto rizika by se stavba hodně oddálila a prodražila a Lanžhot by nebyl tam, kde je. Po složitých jednáních byl získán na dotaci podpis ministra a stavba byla v roce 1995 zahájena. Zkolaudována byla v roce 1998.

Velmi těžká zkouška nás potkala v lednu 1996. Koncem prosince 1995 přišla na účet obce částka 20 mil. Kč z dotace na uhrazení provedených prací firmou IMOS. Počátkem ledna 1996 byla zastavena činnost Ekoagrobanky, u které jsme měli účty. Faktury firmě IMOS měly být proplaceny

do 15. ledna 1996. Po dohodě s ředitelem firmy IMOS nám byla platba odložena a nebylo účtováno penále. Po spojení Ekoagrobanky s Union bankou byly prostředky (asi po dvou měsících) uvolněny a faktury proplaceny. Během roku 1996 nastala možnost čerpat prostředky EÚ na stavby prováděné v rámci příhraniční spolupráce. Podali jsme žádost na úhradu celé proin-

vestované částky na druhou část stavby. Povinný podíl obce a státu byl uhrazen již v první části. Celá požadovaná částka zhruba 20 mil. Kč nám byla přiznána i proplacena. Napomohla k tomu i smlouva o partnerství, kterou máme s obcí Rabensburg. Byli jsme první obcí na Břeclavsku, které se podařilo získat prostředky z fondů EÚ.

Mé návraty

Vladimíra Matějčková (roz. Uhrová)

Jsem rodačka z Lanžhota, již 25 let jsem vdaná mimo obec asi 70 km daleko. Pokud se mě někdo ptá, odkud jsem, vždycky říkám: Já jsem se sem přivdala, jinak su z Lanžhota. A tak budu odpovídat stále.

Při návštěvě mého otce se mi dostaly do ruky zpravodaje Lanžhota. Pět ročníků zpravodaje se mi stalo společníky pro letošní zimní večery. S nadšením jsem je přečetla, stránku za stránkou. Vám, domácím, se to možná nezdá, ale pro mě byly novinky i ty věci, které se u vás staly před několika lety.

Nedá se tvůrcům snad nic vytknout. Nejsem věřící, ale přesto mě zaujalo, co se děje ve farnosti.

Z historie se člověk učí stále a je tolik zajímavých lidí a událostí, o kterých je dobré vědět. Líbí se mi, že nezapomínáte na lidi, kteří se o něco zasloužili, i když už nejsou mezi námi.

Jména uváděná i s přezdívkou se mi vybavují, ale tváře k nim už nepřidám, ale to nevádí, i tak mě to stále spojuje s mým rodištěm.

Někdy se vracím k básním, jsou krásné a nedá se říct, že bych některého

autora upřednostňovala, každý má svůj styl a nad každým veršem se zamýšlím a hledám to, co je skryté mezi řádky.

Nepřekonatelný Jožulka Uher, který ze slovíček všem dobře známých složí myšlenku, při některých mě až zamrazí. Čtu je několikrát dokola, abych do sebe vstřebala jeho poslání, uložím si ho do paměti a myslím, že to je účel jeho snažení. Skládá slovo za slovem, aby donutil čtenáře zamýšlet se nad souvislostí textu.

Vlastně jsem tímto dopisem chtěla poděkovat všem, kdo se na vydání zpravodaje podílí a vyslovit přání, aby ještě dlouho přinášeli potěšení všem, kdo vezme do ruky tyto stránky. Pro mě je to návrat do rodné dědiny, vzpomínka na známé lidi, povědomá místa, která jsou dnes jiná, než si je pamatuji.

Nebojte se kritiky, vždyť i to je známka toho, že časopis někdo přečetl a zamyslel se nad ním, aby potom mohl poukázat na to, co se mu nelíbí. Člověk často mění bydliště, ale rodiště má jen jedno – tam, kde prožil dětství, kde nechal vzpomínky. Za mé návraty do rodné obce děkuji i vám a vašim článkům.

Výzvědné UFO nad Lanžhotem?

J. J. Uher

Většině čtenářů zpravodaje není jisté nutné podrobně vysvětlovat, co je tím **UFO** myšleno. V žádném případě to nemusí jít hned a jen o nějaký vesmírný dopravní prostředek mimozemšťanů, ale vědci tímto označují úkazy a jevy, které nejsou s to rozumě vysvětlit. A tak možná právě do této kategorie bude patřit zážitek mých přátel, manželů **Pavla (80 let) a Marie (75 let) Švirgových**. Pavel, celý život se pohybující mezi stroji a mašinami, je hloubavý technický typ člověka, který jen tak na něco nenaletí, a proto se zdržuje od unáhleností; Marie není taktéž ženou nějakého prostoduchého rozumu, spíše opak je pravdou. Právě proto ani já neberu jejich zážitek na lehkou váhu. Zde je.

Psalo se 1. září 2011. Byl večer 21.15 hodin. Marie vychází z rodinného domu na dvorek, zvědavá, jak to bude s počasím, zda je, či není zamračené. Je tma, obloha bez mráčků. Jak se tak po nebi rozhlíží, spatří, že směrem od Rakouska, jihozápadu, něco letí a přibližuje se směrem k ní. Nejprve jí to připadá jako vozové kolo a z toho zase jako balón s košem. A vydává to oranžově červené světlo. Otevře dveře do domu a volá manžela Pavla, aby se šel honem podívat. Když k ní přispěchá a ona mu ukáže na oblohu s otázkou: Vidiš to co já? Odpoví jí, že ano, ale že balón to není, protože ty v noční době a za tmy nelétají.

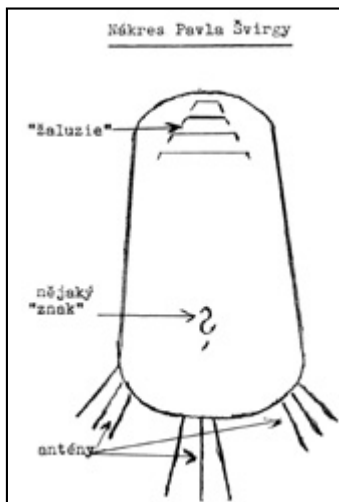
Dívají se společně, jak se ten zářící neznámý objekt k nim přibližuje a pod mír-

ným úhlem klesá přímo nad ně. V této chvíli se Marie rozhoduje, že zaběhne do domu pro synův fotoaparát, aby neznámé těleso vyfotografovali. Přiletí UFA pozorovali skoro pět minut, ale než se z domu na dvorek vrátí i s fotoaparátem, uběhne pouhá **minuta a půl**. V ní zůstává jediným divákem pouze Pavel. A když vedle něho opět stane i Marie, je po všem. Řekne jí, že **TO** odletělo. Je zamlklý, nemluvný a tu noc skoro nespí. Nikomu nic neříká, čeká, jestli se v Lanžhotě ozve nějaký další svědek. I u starosty se poptává. Ale setkává se jenom s nevědomostí.

A tak až po několika dnech se svěří nejprve své ženě Marii s tím, **co zažil v oně půl druhé minutě, kdy byl na dvorku sám a ona v domě hledala synův fotoaparát.**

Neznámý letící objekt, říkáme mu zkráceně UFO, když se ocitl v prostoru nad dvorkem a hlavou Pavla, prudce a tiše náhle kleslo dolů, do výše třiceti až padesáti metrů nad ním! Bylo absolutní ticho, neozval se ani jeden z mnoha okolních psů a jako by se i na nedaleké že-

leznici vlaky zastavily. Nepohnuly se listky na stromech, nehybný byl i vzduch. Zespodu UFO barvou oranžově červenou nesvítlo. Světlo, které se od spodní části jeho trupu odráželo směrem dolů, na Pavla, bylo bílé, téměř denní. Pavel nevěřícně zírá, že něco tak velkého, na délku zhruba padesát metrů, zakrývající mu výhled téměř na celou oblohu, se nad ním nehybně drží a nepodléhá gravitaci tj. zemské přitažlivosti.

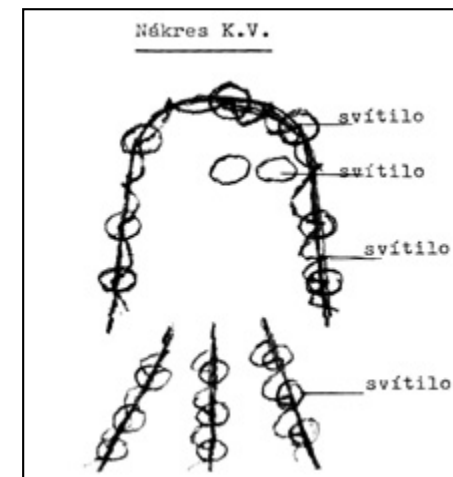

Později je nakreslí. Tak se na jeho nákres podívejme. Antény byly jakoby stříbrné a mírně svítily. Trup byl ze spodu hladký, kovově lesklý, v přední části jako kdyby bylo na něm něco černě nakresleno, nesrozumitelný znak či co. Ovšem co ho jako strojaře nejvíce upoutalo, byla zadní část. Pomyslel si, že v ní je umístěna nějaká jednotka pohonu, krytá něčím, co bylo podobné **žaluziím**, nebo pohyblivým plechovým páskům na větrácích: chvělo se to při tichém bzučení. Jinak všechno hladké, nikde nic pro přistání, jako třeba vysunovací kola u letadel.

Po zhruba těch devadesáti vteřinách **nehybnosti** se UFO neuvěřitelně rychle z prostoru nad Pavlovou hlavou odpoutalo a závratným zrychlením zmizelo jihovýchodním směrem. Proto Marie neměla už co vyfotit. Zmizelo, ale ne z hlavy Marie a především Pavla. Ten je stále nad sebou cítí, kdykoliv vyjde z domu večer na dvorek a pohlédne k hvězdám. S lítostí, že se asi nikdy nedozví, co se to vlastně nad dvorkem při jejich domě a nad hlavou Marie i jeho na ten krátký čas zastavilo a proč. UFO může být ledacos, jenom ne jasná odpověď.

Pavel a Marie Švirgových nejsou sami, kteří se potkali s něčím, na co nikdy nezapomenou. Takových jako oni je na naší planetě bezpočet. Jaké bylo jejich překvapení, když se k nim dostalo svědectví lanžhotského rybáře Karla Vlka.

Byl v létě 2011, nepamatuje si už, který den, večer na rybách za Vagonkou, asi v tak zvané Helingrovce. Jak tak seděl na břehu a díval se na hladinu, najednou se na ní rozsvítila řada světél (viz též jeho nákres). Polekal se, jak by také ne. Zvedl hlavu a zrak upřel k obloze. Na ní, nad sebou, spatřil stát a potom rychle odléhat objekt, který nakreslil. Upadl do takového psychického stavu, že nebyl s to sám odjet domů, a tak si zavolał pomoc mobilem.

Dopraven domů, dlouho se z toho, co viděl, nemohl vzpamatovat.

A když už jsem u záznamu těchto mimodivných jevů, doplním je třetím podivuhodným úkazem. Jeho svědkem nebyla znovu pouze Marie Švirgová, ale i několik dalších žen, účastnic primičního obřadu novokněze M. Prajky na Náměstí u kostela. Došlo k němu v deset hodin dopoledne (V tu chvíli se i hodiny na věži zastavily!), kdy ženy pozorovaly z Náměstí na modré obloze velký bílý kříž s přesnými hranami. Ze silnice byl viditelný nad domem novokněze M. Prajky. Některé věřící ženy tento úkaz zlehčovaly jako dílo letadla nebo náhodné uskupení obláček. Kdo ví, koho dílem tam ten kříž byl.

Říká se, že je **něco nevysvětlitelného mezi nebem a zemí**. Na co lidský rozum zatím nestačí, dává onomu rčení za pravdu. Platí to i v případě oněch tří shora uvedených zážitků?

Pavel řekl: Aj keď by to moja vyfotografovala, gdo ví, esli by na filmu vôbec neco z toho bylo! Tak tajuplně a mocně na něho ono UFO zapůsobilo?

Včelaři a včely v Lanžhotě

Vaida Pavel, Vinohrady 27, Lanžhot,
e-mail: vaidapav@seznam.cz

Včelařství má v Lanžhotě více jak osmdesátiletou tradici. Vzpomínáme tímto na naše přátele včelaře Josefa Paulíka, Annu Paulíkovou, Boženu Stráníkovou, Josefa Bartoše, Ladislava Němečka, Josefa Zouhara, Drahomíra Rampáčka, Františka Rampáčka, Antonína Šuláka, Stanislava Feilera, Vítězslava Pohaněla, Františka Vaidu, Václava Hrubého, Vladimíra Konečného, Františka Matúška, Antonína Šestáka, Františka Šestáka, Jaroslava Šestáka a mnohé další, nejsou mezi námi, spí svůj věčný sen, ale památka na jejich práci a vzpomínky zůstávají.

Současní včelaři navazují na práci předěšlých generací a je potěšitelné, že zájem o včelaření mají i mladí lidé. Včelařství je záliba i náročná práce, kdy včelař musí odhadovat chování včel a tomu přizpůsobovat chovatelské zásahy do každého včelstva.

Včelařský spolek Lanžhot má 27 členů. Kromě samotného Lanžhota (18 včelařů, 441 včelstev) k nám spádově patří i Kostice (2 včelaři, 25 včelstev) a Tvrdonice (7 včelařů, 146 včelstev).

Celkem bylo v roce 2011 zazimováno 612 včelstev. Jenom na doplnění uvádím stavy včelstev v sousedních obcích: Moravská Nová Ves (21 včelařů, 261 včelstev), Brodské (1 včelař, 14 včelstev), Břeclav (58 včelařů, 1 306 včelstev). V okrese Břeclav je 528 včelařů, kteří se starají o 9 063 včelstev. V Lanžhotě jsou včelí stanoviště většinou lokalizována na okraji lesa nebo v lese, kde jsou v případě příznivého počasí dobré snůškové podmínky a občané

nejsou včelami ohrožováni. Každé stanoviště je označeno kontaktní adresou a telefonem majitele. Protože se množí krádeže včelstev, obracím se tímto i na naše občany, aby v případě zjištění pohybu neznámých osob kolem včelařských stanovišť kontaktovali majitele, popř. policii.

Včela se stává vzácností

České i evropské včelařství se potýká s napadením včelstev roztočem Varroa jacobsoni. Situace je taková, že včelstva si zatím nevytvořila dostatečný obranný mechanismus proti tomuto parazitovi a jen zásluhou včelařů včela nezmizela z naší přírody. Roztoč je oválného tvaru o průměru asi 1 mm a parazituje na včele. Při přemnožení tohoto roztoče ve včelstvu se rodí bezkřídle nebo deformované včely a nastává kolaps včelstva a posléze celého stanoviště, kde zůstanou jen prázdné úly se včelím dílem. Obrana proti roztoči se provádí jednak chovatelskými zásahy a dále se po medobraní aplikují léčiva schválená veterinární správou a vyvíjená ve Výzkumném ústavu včelařském, kde jsou klinicky testována a následně uváděna do včelařské praxe tak, aby byla zajištěna nezávadnost včelího medu a dalších včelích produktů.

Do povědomí široké veřejnosti je pojímána včela jako hmyz, který produkuje hlavně med. Co je vlastně med? Je to směs cukrů, vody a jiných složek; specifické složení medu závisí nejvíc na směsi květů, které byly včelami navštíveny. Med vzniká zahuštěním nektaru, ze kterého včely odpařily vodu. Rozeznáváme med květový (světlý) a med medovicový (tma-

vý), který vzniká z výměšků mšic, jež sají mízu rostlin. Přírodní med se nekazí, má obsah vody 14–18 % a nemůže se v něm množit žádný mikroorganismus. Přírodní vlastností medu je krystalizace, která nemá vliv na jeho kvalitu. Do původního, tekutého stavu se přivede ohřevem ve vodní lázni o teplotě do 40 °C. Proto je

dobré nakupovat med přímo od včelaře, který má med od svých včel, čímž je zaručena pravost a kvalita medu.

Dalším včelím produktem známým veřejnosti je propolis. Je to látka hnědé nebo hnědozelené barvy, plastické konzistence. Jde vlastně o pryskyřici, kterou sbírají specializované včely, obohatí ji sekrecí svých hltanových žláz, čímž ji mění na propolis. Má silné antibakteriální účinky, způsobuje znečistlivění a rychlé hojení ran.

Vlastnosti propolisu jsou v poslední době v zájmu mnoha vědeckých pracovišť, jeho specifické vlastnosti nejsou zcela prozkoumány.

Dalším včelím produktem, který je rovněž využíván, je vosk. Je to látka, ze které včely stavějí včelí dílo, v šestibokých buňkách se rodí včely a do buněk ukládají také med, který po odpaření vody zavičkují a vytvoří si vlastně konzervu, která slouží jako zásoba medu na horší časy. Využití vosku je v lékařství, při výrobě kosmetiky, leštidel, svící, v truhlářství.

Neméně známým produktem je mateří kašička. Je produkovaná slinnými žlázami mladých včel. Kašičkou krmí mladé včely svá vývojová stadia (larvy) a matku (včelí královnu) po celý život, který trvá 3–4 roky. Matka musí klást vajíčka budoucích včel, v době vrcholného rozvoje včelstva i řádově tisíce za den, aby byl zachován

rozvoj včelího společenství. Využití mateří kašičky je hlavně v lékařství a kosmetice. Další využití mají včelí jed (léčba artritidy) a pyl (cenný zdroj bílkovin). Toto je jen malý výčet toho, co nám včely hmatatelně poskytují.

Ovšem nezastupitelnou úlohu mají včely jako hlavní opylovatelé hmyzosnubných rostlin, svou opylovací činností se aktivně podílí na uchování druhové rozmanitosti v krajině. Včela medonosná je nejdůležitějším a čas-

to jediným opylovačem zemědělských plodin. Jsou to plodiny, které poskytují lidstvu asi třetinu potravy. Nedokonalým opylením klesá nejen úroda kulturních zemědělských plodin, ale plody jsou často nevyvinuté a jednoznačně méně kvalitní. Velikost a kvalita plodů ovocných stromů je závislá na dobrém opylení – čím dokonaleji jsou květy opyleny, tím větší a kvalitnější plody narostou. Při opylování řepky se zvyšuje hektarový výnos této plodiny až o 60 %, zemědělci a ovocnáři by si měli uvědomit, jakou službu jim včely

poskytují. Včelí společenství v době svého vrcholného rozvoje (květen – červen) má asi 50 – 60 tisíc jedinců, podle výkonnosti matky. Z vědeckých výzkumů vyplývá, že včely **z jednoho včelstva** navštíví a opylí denně **1 000 000 květů**, ať rostlin kulturních nebo divoce rostoucích, což je opravdu úctyhodný výkon.

Zisk z opylovací činnosti včel je mnohokrát větší než produkce medu, vosku, pylu, propolisu a mateří kašičky a nedá se finančně ani vyčíslit.

Z uvedeného nástinu vyplývá, že hodnoty, které vytváří včela svou opylovací

činností, jsou obrovské a mnohokrát převyšují hodnoty všech produktů, které člověk včelám odebírá.

Z krátkého výčtu důležitosti včely pro životní prostředí a pro člověka je patrné, jak záslužnou práci dělají lidé, kteří se věnují včelařství. Jen jejich zásluhou včela zatím z naší přírody nezmizela. Proto bychom rádi přivítali v našem včelařském spolku v Lanžhotě zvláště mladé zájemce o včely, aby byli důstojnými pokračovateli nás, našich otců a dědů.

Výstava vín

Jaroslav Třetina

V sobotu 10. března uspořádala ZO ČZS v Lanžhotě ve spolupráci s MěÚ v Lanžhotě místní výstavu vín. Místní výstavy jsou vyvrcholením činnosti drobných pěstitelů vinné révy sdružených v ČZS a jeho vinařských spolecích. Jsou výchovně vzdělávací akcí. Informují veřejnost o činnosti vinařů, jejich odborném růstu a získávají další zájemce o pěstování révy vinné a výrobu místních kvalitních vín. O spoluúčast byly požádány i podniky, zabývající se pěstováním révy vinné a zpracováním hroznů, aby bylo umožněno srovnání vín ostatních výrobců. Pro zpestření výstavy se několika

vzorky prezentovali i výrobci ze Slovenské republiky a Rakouska.

V neděli 4. března ohodnotilo 48 degustátorů z Lanžhota a okolí pod vedením Jana Bartoše a Antonína Uhra celkem 423 vzorků.

Následná sedmičlenná subkomise vyhodnotila nejlepší vína, kterými se staly:

V kategorii bílých vín bylo nejvíce oceněno - Sauvignon - pozdní sběr rodinného Vinařství Na špičáku z Velkých Bílovic, který získal cenu starosty města.

Cenu výstavního výboru za nejlepší červené víno získal Dornfelder - pozdní sběr Bronislava Výmoly z Mikulčic a cenu senátora ing. Jana Hajdy za nejlepší kolekci vín si odnesl Josef Uher z rodinného Vinařství v Lanžhotě.

Sobotní veřejná ochutnávka v zaplněném sále Podlužanu proběhla v klidné přátelské atmosféře a pořadatelé byli odměněni vděkem návštěvníků, jak cizích, kterých byla většina, tak domácích. K dobré náladě jistě přispěla i cimbállovka Ladislava Švidroně, která strhla ke zpěvu mnoho účastníků na výstavě.

Vzpomínka na zimu - zimní stromy

MILHA

Jdu lesní cestou a sněží. Vločky se zvolna, úplně zvolna snášejí k zemi, je bezvětří, ani větévka se nepohne a já si připadám jako v pohádce. Stromy tiše stojí, přikrývají se víc a víc sněhobílým hávem, dívají se tiše na mě a mlčí, protože moudří a vznešení, ti často mlčí. A já si před jejich zraky připadám jako vetřelec, který svými stopami ruší jejich vznešené rozjímání, a v duchu se omlouvám, protože chci poznat tento zvláštní život, kterým žije příroda, který se každý rok opakuje a přece se stále mění. A když tak tiše stojím uprostřed té bílé cesty a vločky stále padají,

rozumím již lidem, kteří dříve, ještě když byli lidmi víc, než jsou dnes, uměli vidět v lese za stromy bílé víly, které doprovázely vznešenou sněhovou královnu i s její suitou na cestě krajem. A vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby proti mně najednou vyjely sáně, tažené bílými jeleny se zlatým paroží, sněhová královna mě pohladila svým žezlem a já ucítil chlad, který by spoutal moji duši, a pojednou bych porozuměl stromům, poznal bych, že stromy vlastně nemlčí, ale hovoří svojí vlastní řečí, žijí svým životem, cítí bolest, cítí radost, že jsou to živé bytosti jako já.

Pomalou přestává sněžit. A já stále stojím, dívám se a pomalu se vracím do přítomnosti. Zase vidím, že stromy stojí tiše, vznešeně a mlčí, jak jen moudří lidé mlčet dovedou. Cítím se malý, nepatrný, ale jsem nesmírně šťasten, že jsem poznal a porozuměl alespoň malé části ze života přírody, té nejdokonalejší bytosti na světě.

Bezradnost

Jožka Tureček

*Často z nezkušenosti obelstěn
zmítal se v bezradnosti a zmatku
kterak vybrat z bezpočtu mladých žen
pro svoje budoucí děti matku*

*Přivábit hospodyni rozumnou
a nebo dát přednost dívčí kráse
po které cizí chlapi mlsně jdou?
Tahle volba nelehká je – zdá se*

*Majetek těž není k zahození
Co nevyženeš těžko našetříš
Vždyť čím početnější je tvé jmění
ve společnosti stoupáš výš a výš*

*Nakonec vyřešil však nadšeně
tento tak zvaný uzel gordický
Prstýnkem připoutal se k té ženě
co učarovala mu provždycky*

*Bylo to z lásky šťasten řekl mi
Příslib pro skvělý život na zemi*

Kubelík a Schwarzenberg v Lanžhotě

J. J. Uher

Vzdělaný čtenář si položí otázku: Který Kubelík? Který Schwarzenberg? Odpovím tak, aby i nezavěšený dostal o těchto osobnostech rychlý a jednoduchý poznatek.

JAN KUBELÍK, fenomenální houslový virtuóz světového formátu, nikdy v Lanžhotě nepobýval.

RAFAEL JERONÝM KUBELÍK (1914 - 1996), syn Jana Kubelíka, Lanžhot nejméně dvakrát navštívil. A to ještě než se stal světově proslulým českým dirigentem, méně známý coby hudební skladatel a houslista.

V roce 1942 dostal jako osmadvacetiletý krátké angažmá v brněnské opeře.

Spekuluji, že díky pobytu v Brně se neznámo mně jak, kdy a kde, zřejmě prostřednictvím moderní hudby tj. jazzu, seznámil s pravděpodobně už ženatým **JAROSLAVEM-JARUŠEM TŘETINOU** (1917 - 1996).

Jarůš, později známý jako zubní technik-zubař, se přiznal ke Strakům na Kostické ulici u kostela. Dnes památkově chráněný dům s Městským muzeem. V mládí a v mužském věku držel kapelnickou taktovku

v prvním a zároveň posledním malém lanžhotském jazzovém orchestru. Toto hudební těleso, ač v místní folklorní kultuře tak trochu cizí fenomén, mělo kvalitní a nadregionální úroveň. Snad ještě žijí pamětníci, kterým hrávalo k tanci i potěše.

Více než jedenkrát pozval Jarůš svého brněnského kamaráda **Rafaela Kubelíka** k sobě do Lanžhota. Netroufám si hádat při jakých příležitostech. Starší z jeho dvou synů **Svatopluk (1945)**, zkráceně Svata, vzpomíná, že když doma jako malý kluk brnkával na klavír, otec mu říkal: **Pamatuj si, že na něm hrál aj Rafael Kubelík a Rusi na něm sekali maso jak na štočku!** (V pofrontových dnech roku 1945.)

Rafael Kubelík zemřel ve Švýcarsku ve stejném roce jako Jarůš Třetina, ale pohřben je na vyšehradském Slavíně v Praze vedle svého slavného otce.

Kubelík je objasněn. Ale co ten **SCHWARZENBERG?** Jeho křestní jméno je **FRANTIŠEK (1913 - 1992)**. Byl to strýc současného našeho ministra zahraničí **KARLA SCHWARZENBERGA (1937)**. František byl po druhé světové válce československým velvyslancem ve Vatikánu! Nazýval se **ORLICKÝM SCHWARZENBERGEM**. To pro něho znamenalo věrnost katolické církvi,

obhajobu české státnosti, nedělitelnost a celistvost koruny svatováclavské a češství. Živý zájem o věci veřejné, ochota zapojit se do práce a přiložit ruce k dílu.

Předpokládám, že František Schwarzenberg se přátelil s Rafaelem Kubelíkem. Proto jej tento vzal s sebou do Lanžhota na návštěvu k Jarůšovi Třetinovi a jeho pohostinné manželce Boženě. Schwarzenberga doprovázela i jeho choť. O této návštěvě manželů Schwarzenbergových svědčí dvě fotografie. Jsou z pozůstalosti **Ludmily Švirgové, rozené Turečkové**, a z Kanady mi je přivezl její syn Jiří. I s vysvětlením, převzatým od jeho maminky.

Prostě: kamarádky paní Lidky, jejíž rodný dům (dnes pizzerie) sousedil s Třetinových-Strakových, se nastrojily, dvě do šatky a dvě do rožků, a pana knížete či hraběte, nevím, jak ho oslovovali, oblekli do kom-

pletního chlapčenského lanžhotského kroje. A fotograf, možná mistr Kubelík, je vyfotografoval. Paní Lidku navíc ještě i s paní Schwarzenbergovou, oblečenou do slováckých šatů vdaných žen.

I díky největší lanžhotské pamětnici paní Šulákové-Hulínové, mohu popsat, kdo na té fotografii je. Dívejte se zprava: **Ludmila Turečková, provdaná Švirgová, Božena Tučková, provdaná Šošková, Fran-**

tišek Schwarzenberg, Marie Bartošová/Bartošička, provdaná Uhrová a Marie Třetinová, provdaná Hostinová.

A toto je závěrečné konstatování k lanžhotské epizodě z životů Rafaela Kubelíka a Františka Schwarzenberga.

Jako dokument zůstávají dvě fotografie a vzpomínka, slovy zachycená na papír. Všechno ostatní si vzala pomíjivost.

Život dětí na jaře

Sepsal učitel H. Novotný

Opis z Vlastivědného dotazníku z r. 1925

Pavel Bartoš

Po zimě, zde v nejjižnější Moravě málokdy „jak náleží“ tuhé, ale pro živou drobotinu slováckou přece jen „dlouhé“ a omrzující, prvou předzvěstí jara je pukání ledu a plynutí ker, ve zdejších nářečí „škřenců“. Přeskakování ze škřence na škřenec a plavba po Rolísových a nebezpečných těchto plavidlech náleží mezi hrdinské výkony odvážlivých chlapců. Případy okoupaní jsou časté.

O. Úlehla v r. asi 1905 zaplatil to životem. Úprava Kyjovky-Stupavy v letech 1921-1925 značně omezila tento nebezpečný chlapčí sport, kterému „děvčiska“ ráda zvědavě přihlížela.

Častá jarní rozvodnění poskytují dětem poutavé divadlo. Přihlížejí z hráze (silnice), která nejednou na úseku Lanžhot - Přívoz bývá proudem na mnoha místech potrhána. Jízda na „čaji“ (loďce) po rozvodněných lukách jest silnějším chlapcům milou zábavou, ač nejednomu špatnému, omáchanému kormidelníku přinese výprask.

Čížem (bot), jojek (boty bez podpatků), botů zbavují se děti rády už tenkrát, kdy choulolistvici -měšťáku při pohledu na promodralé nohy hochovy naskakuje husí kůže. Nastává veselý rej při „líškačce“ (hra míčem, odraženým kyjákem). Postupující oteplení přivábí na pastvisko zástupy chlapců i děvčat. Honěná, předbíhaní, napaše zápolení, kozelce, stavění suché vrby (na hlavu), chodění po rukou, v novější době velmi oblíbená kopaná, to vše víří po škole a zvláště za nedělního odpoledne na rozlehlém pažitě pastvíska. Toto pak za teplých dnů dubnových žlutá se hejny housat a pestří kacabajkami a zástěrkami pasaček.

Četné struhy (ramena Moravy) zazeleňují se ovrubami vrb, kde desítky píšťalek

se ozývají, zatím co u druhých píšťaláčků ozývá se jakoby datlíkovo poklepávání křiváčky (nožíky) na kůru mízou podlitou při slovném doprovodu. Otloukej se píšťalíčko vrbová-vrbová, pojedeme do lesíčka na drva.

Slimáčkovi: Slimáčku ráčku, vystrč růžky na tvarůžky, esli mně ich nevystřčíš, tož ta píchnu až sa skrčíš!

Honičky:

1. Ene, bene, Kubine, sedí Honza v komíně, vybírá tam vrabce, strká je do kapce.
2. Turek jede z kopečka, vrzají mu kolečka, lidé sa mu smějí, že mu kola hrály.
3. Had leze z díry, veze sebou kníry, baba se ho lekla, na kolena klekla. Mňa se, babo, nelekej a pryč z rola utíkej.
4. Jedna, dvě, tři, devět, na trnce je medvěd, skáče z trnky na trnku, hledá svoji Marunku. Kdo ji má, ať ji dá, ať ji medvěd nehledá.
5. Jede gulka stříbrná, pojedeme do Brna. V Brně zandem do kuchyňky mezi dobré hospodyňky, hospodáři, mezi nás a ty pan, chytej nás!

ZBOROV

Josef Jožulka Uher

„Když se soumrak sklání / nad Zborovskou plání / sluneční když zhasne svit, / křížů bílé řady / ze tmy svítí všady, / které stráží mrtvých klid. / Tiché půlnoci když přijde čas / a zem líbá blede luny jas, / českým hochům k spánku / na perutích vánku, / zpívá smutný hlas. / Hoši od Zborova klidně v zemi spíte, / vy se nikdy více domů nevrátíte. / Vy se nevrátíte nikdy více zpátky, / více nezřítě svou zem. / Píseň KARLA HAŠLERA/“

6. Běžela Lína okolo mlýna, ztratila věnec, našel ho Němec, já Němca nechci, on rozbil necky, já chci mládenca, ale né bez věnca. Mládenec hezký stojí dvě šestky! Haklice, paklice, zlámané stoličky, čtyři oka do potoka, huk, huk ven!
7. Deset, dvacet, třicet, narodil se Fricek, Fricková šla pro vodu, tahala ho za nohu! Fricek křičí bu, bu, bu. Netahej mě za nohu!
8. Spadla užička do kafička, udělala žbluňk, seděli tam čtyři páni, mezi nima lump.
9. Dů, dů, dů přes vodu, pro zelenú jahodu. Jahoda sa svítí jako maří listí. Vlk sedí pod dubem, hraje karty s holubem. A ty milá holubičko, přines mi to vajíčko! Já půjdu do Prahy, koupím si tám šňůru, tou šňůrou se zatočí, holub pivo natočí!
10. Jedna, dvě, tři, půl páta, honily se děvčata. Jedna byla Poštoranka, druhá černá jak ciganka. Huš, huš, heš. Ty si za ní běž!

Z b o r o v... Ukrajinsky Zboriv, polsky Zborów. Malé město v Haliči na západní Ukrajině. Protéká jím řeka Strypa. Zborov leží na významné silnici a železniční trati mezi městy Lvov a Ternopil. Administrativně spadá pod Ternopilskou oblast; město je sídlem Zborovského rajónu a žije zde asi 7 000 obyvatel.

První historické zmínky pocházejí z roku 1 166. Do československé historie se město zapsalo tím, že za **první světové války v jeho okolí jednotka československých legií**, bojující na ruské straně, **úspěšně prolomila 2. července 1917 ra-**

kousko-uherskou frontovou linií v tzv. BITVĚ U ZBOROVA. (Převzato z internetu.)

Bitva u Zborova byla pouze jednou z mnoha střetů mezi válčícími stranami na východní-ruské frontě první světové války a nepatřila mezi rozhodující. Význam až legendární jí dali naši českoslovenští legionáři. Začátek léta roku 1917 byl nezvykle chladný. Příchod 1. střelecké brigády našich legionářů na frontu představoval pro zdecimované ruské vojáky doslova šok. Naši legionáři totiž pochodovali v sevřeném tvaru, zpívali a nad nimi vlály zástavy a prapory, mnohé s husitskou symbolikou. Něco podobného bylo třetí rok války naprosto neobvyklé. Také při přebírání 6,5 km dlouhého frontového úseku byli Češi a Slováci svědky rozkladu ruské armády.

Legionářskou brigádu tvořilo zhruba tři a půl tisíce vojáků, rozdělených do tří neúplných pluků. Jen první pluk měl tři prapory, zbývající dva měly pouze po dvou praporech. Nedostatečná byla i výzbroj. V nasazení kulometů a dělostřelectva převyšoval bránící se protivník naši brigádu zhruba čtyřikrát. (...) Do útoku nemohly v důsledku zranění nastoupit ani legionářské legendy Jan Syrový a Otakar Husák. (...)

Rychlost útoku se po skončení bitvy snažila rakousko - uherská strana vysvětlit jako zradu **35. plzeňského pluku a 75. jindřichohradeckého pluku (19. divize).** Tyto dva pluky byly rozmístěny na úseku fronty proti legionářům! Rakouští Němci tvrdili v parlamentu, že čeští vojáci se hromadně vzdávali bez boje, a žádali jejich potrestání. Ve skutečnosti bylo ale všechno jinak. **Ani jedna z bo-**

jujících stran nevěděla před bojem, že proti sobě stojí čeští vojáci. „Měli jsme pěkný rozhled na útočící ruské vojsko. U nás se říkalo, že to nejsou Rusové, ale Francouzi. Nebyli to vojáci, na jaké jsem byl zvyklý. Nehledě na spoustu granátů se hnali vzprímeně kupředu za bílého dne.“ Vzpomíná po letech Rudla Beran-Homolka, přímý účastník bojů, který byl **v rakousko-uherských zákopech. O tom, že proti nim stojí české pluky, se legionáři dověděli až po dobytí první linie zákopů a získání prvních zajatců!** (...) Ojediněle se čeští vojáci, když zjistili, že proti nim postupují legionáři, dobrovolně vzdávali. V žádném případě to však nebyl **masový jev!** (...) Rakousko-uherský generál Böhm-Ermolli hlásil císaři do Badenu, že **je zcela vyloučeno, že by se daly celé části 35. a 75. pluku zajmout, nebo dokonce, že by přeběhly k Rusům, stejně jako je jisto, že nedošlo k dorozumění s Rusy o vyklizení pozic.** Také statistika svědčí o tom, že obránci kladli poměrně houževnatý odpor. **Během útoku bylo totiž 184 legionářů zabito a dalších sedm set zraněno.** 1. střelecká brigáda získala během útoku přes 4 000 zajatců. Tedy více, než činil její početní stav.

K pozoruhodným zajímavostem jistě patří, že **u Zborova proti sobě stáli dva budoucí českoslovenští prezidenti! Na rakouské straně to byl Klement Gottwald, proti němu stál Ludvík Svoboda.** Do ruské ofenzivy se zapojili i budoucí premiéři, ministři a další významní funkcionáři Československa. Za všechny jmenujme předsedy vlád Zdeňka Fierlingera a Jana Syrového.

V plzeňském a jindřichohradeckém pluku nebyli pouze vojáci českého půvo-

du; v prvním jich bylo 61 % a ve druhém 82 %. Spolu s nimi tam byly další neslovanské jednotky.

Ruské legie té doby žily sokolskou, ale především **husitskou tradicí.** Vojáci se mezi sebou oslovovali „bratře“. (...) Museli se bít na život a na smrt. Pro císaře byli zrádci. Možnost zajetí se pro ně rovnala prakticky smrti.

Naši vojáci uměli velmi dobře zacházet i s rakouskými zbraněmi. A tak ukořistěné kulomety ještě v průběhu boje otáčeli směrem k ustupujícímu nepříteli a okamžitě po něm pálili. (...) Právě nečekaně úspěšný postup našich vojáků přes tři výborně opevněné zákopové linie fronty, která se téměř rok nepohnula z místa, šokoval sice protivníka i ruské velení, ovšem ne naše vojáky. V 11 hodin byl dobyt původní cíl celého útoku, kóta 398 Mohyla. Útok legionářů byl tak prudký, že ruské dělostřelectvo muselo zastavit palbu, aby nestřílelo do vlastních řad. Velitel sboru ruský generál Selivačov byl několikakilometrovým průlomem nadšen. (...) Nakonec se nepodařilo využít výhodu, uskutečnit strategický průlom a postoupit směrem na Lvov.

Bez ohledu na to však **zborovská legenda okamžitě letěla nejen Ruskem, ale celým světem.** Brigáda byla velice rychle rozšířena na divizi. K ní se okamžitě formovala další. Italskou vládu přiměl zborovský příklad, aby i ona dala zelenou vytváření samostatných legionářských jednotek z řad českých zajatců. **Dokonce i v Rakousko-Uhersku se přes přísnou cenzuru začalo šuškat, že v Rusku bojuje celá brigáda Čechů.** (Převzato z časopisu Fakta a svědectví, č. 7/2010, článek Miroslava Doliny Hoši od Zborova.)

Do první světové války bylo i od nás z Lanžhota odvedeno mnoho mladých mužů. Jedni poctivě a věrně přísazeli **za císaře pána,** jak se lidově říkalo, **jiní zběhli do legií a jeden se stal dokonce vojákem sovětské Rudé armády.** Několika z nich se nevyhnula smrt. O těch „císařských“ se nepsalo a nemluvalo. Bylo to nespravedlivé pohlížení na jejich postoj. Legionáři z Ruska, Francie i Itálie dokud žili, nechyběli za první republiky (částečně ještě i po druhé sv. válce) v uniformách při žádných významných oslavách. Snad je v muzeu zachován i jejich jmenný seznam (pravděpodobně zásluhou J. Petřly). **Jenom jeden z nich se z války domů nevrátil.**

Patří mu **třetí nejstarší lanžhotská pamětní deska,** umístěná na průčelí budovy bývalé Obecné školy. Viz foto Tomáše Paulíka: **Památce hrdinného rodáka JANA HLAVENKY, střelce 2. pluku Jiřího z Poděbrad, vděční občané. Narozen 12. 2. 1891 v Lanžhotě, padl pro osvobození národa u Zborova 7. července 1917.** (Datum odhalení pamětní desky zůstává zatím nezjištěno.)

Spolupracovnice Martina Čadová vyhledala na internetu tyto ještě informace: **HLAVENKA Jan střelec zákopnického oddílu 2. stř. pluku. V čs. vojsku od 17. 4. 1917. Nezvěstný z Tarnopolského útupu 19. - 25. 7. 1917. Dne 31. 12. 1919 prohlášen úředně za mrtvého.**

Jeho **DETAIL LEGIONÁŘE** (Vojenský ústřední archiv) uvádí mimo jména, příjmení, dne a místa narození, bydliště, že měl hodnost vojína, posledním rakousko-uherským útvarem, jehož byl členem, byl **3. pěší pluk, zajat byl 27. 5. 1916 a místo, kde byl zajat, se jmenuje Bučač.** Do le-

gií se přihlásil v místě zvaném Bobrujsk a do legie byl zařazen 17. 4. 1917. První útvar v legiích, u kterého sloužil, byl záložní prapor. Stále v hodnosti vojína. Jako jeho **konec v legiích je uváděno datum 12. 7. 1917.** A poslední útvar v legiích **2. střelecký pluk.** Za mrtvého byl prohlášen 31. 12. 1919. Konec citace.

Jestliže se o Janu Hlavenko-
vi píše, že se stal **nezvěstným z Tarnopolského útupu** v rozmezí dnů 19. až 25. července 1917, a teprve posledního prosince roku 1919 **je prohlášen za mrtvého,** pak můžeme z těchto údajů vycházet s poznáním, že **přesné místo jeho smrti** není zcela známé, stejně tak kde byl pohřben. Jestli i on patřil mezi oněch 184 legionářů, o nichž jako o padlých při útoku se píše výše. A jestli jeden z těch bílých křížů v písni Karla Hašlera patří i JAHU HLA-
VENKOVI.

„Mužně jste se bili / mužně vydobyli / svojí vlasti svobodu. / Máte věčně žítí / příkladem vždy býti / všemu svému národu. / Jeden každý z vašich četných řad / dobře mužně pro vlast umírat. / Vaší krve rudé / národ vždycky bude vděčně vzpomínat. / Hoši od Zborova klidně v zemi spíte, / vy se nikdy více domů nevrátíte. / Vy se nevrátíte nikdy více zpátky, / víckrát nezříte svou zem.“ /Druhá část písne Karla Hašlera/

... vždycky bude vděčně vzpomínat... zpívá se v písni. Také si pamatuji, že o výročí visela pod pamětní deskou **legionáře Jana Hlavenky** na obecné škole ky-

tička či věneček. Už hodně dlouho tomu tak nebývá.

Paměť jedinců i národa bývá často krátká.

Lanžhotští legionáři v první sv. válce

V roce 2002 vydali PhDr. Ludislava Šuláková a PhDr. Emil Kordiovský v Mikulově odbornou publikaci s názvem **Legionáři okresu Břeclav.** Lanžhot je v ní zastoupen v seznamech jmény 104 legionářů. Je to počet, který budí respekt a přesvědčivě potvrzuje vlasteneckého ducha našich lanžhotských předků. Publikace je dostupná v městské knihovně. Kdo má zájem, může do ní nahlédnout a možná v seznamu najde i svého předka, na kterého už, ruku na srdce, úplně zapomněl! Skoro u všech je uvedeno datum narození. Můžeme si tedy v duchu představit, jací to mnozí byli tenkrát šohaji, nebo mladí muži. Za pouhé dva roky bude si Evropa připomínat **sté výročí vypuknutí první světové války** na jejím kontinentě. Připomeňme si už dnes ty, kteří v ní bojovali v uniformách legionářů.

Dana a Emil Zátopkovi nezapomnělí na Lanžhot

Petr Straka

Četl jsem nedávno knížku „Dana a Emil Zátopkovi vypravují“, kde vzpomínají na svůj osobní a sportovní život. Jejich sportovní výkony, kterých dosáhli jako manželé, nemají ve světě konkurenci. Ve své poutavé knížce popisují těžkou cestu k medailím a vítězství, zákulisí vrcholových sportovců a své životní osudy. Nejvíce mne zaujala a potěšila jedna věc, že v knížce vyprávějí, jak procestovali celý svět, buď jako aktivní sportovci, trenéři, vyslanci, reprezentanti naší vlasti a při svém putování našli v knížce místo, kde vzpomínají na Lanžhot, kde se v roce 1948 zastavili v hospodě u Škápíků. Tuto pěknou vzpomínku bych vám chtěl úryvkem vyňatým ze jmenované knížky připomenout.

*Šli jsme tedy jako pro tu vodu, ale v hospodě jsme narazili na pohostinné lidi, kteří nám nabízel i jiné te-
kutiny. Kdosi hned poznal Zátopka. Muzikanti mu vytroubili sólo a všichni si s ním přitukávali na zdraví. My jsme se při tom také svezli a popili dobrého slo-
váckého vína. Tak jsme se veselili skoro až do rána.*

Emil tam nakonec prohrál jeden závod. Dva mladíci ho vyzvali k běhu od hospody až za roh a zpátky. Protože byla tma, nebylo ten roh nikde vidět, ale Emil to velkoryse přehlédl.

Na povel zmizeli všichni tři

ve tmě. Když se přihnali zpátky, byli ti dva z Lanžhota jasně první. Slavný Zátopek přiklusal až třetí a vymlouval se, že běžel omylem až za další roh. Jinak to bylo ale moc pěkné a my dva jsme tam uzavřeli přátelství.

(Kniha Dana a Emil Zátopkovi vypravují vyšla v roce 1962.)

Ti dva mladíci, kteří si troufli na slavného Zátopka, byli Antonín Maděříč (Domin), z ulice Břeclavská, později U Struhy, a Pavel Petrla, který se narodil v ulici Pastvisko u hřiště, kde byl víc než doma. Od 16 let hrával za I. mužstvo a stal se jedním z nejlepších fotbalistů všech dob z Lanžhota.

Dana Zátopková dosud žije a dodatečně jí za pěknou vzpomínku děkujeme.

KOPÁL, tragedie na Přívoze

Oldo Papánek, Brodské

„Ej, bývalo veselo, když jsme byli mladí!“ Tak nějak začínali vždycky vzpomínat cimbalista **Ján Dujsík-Apaka**, když sušili seno při stodole vedle našeho domu. Já, jako chlapčisko s hubou otevřenou, poslouchal jsem jejich muzikantské zážitky z jejich muzicírování. Strýc Jan patřil do muzikantské rodiny **Dujsíků-Apaků** u nás, v Brodském. Nejprve cimbálovky a potom dechovky. Dechovou kapelu založil **Ferdinand Dusík-Apaka** a **Metyň Prajka**, který se do Brodského přiznal. Ale nedlouho poté se odstěhoval do Lanžhota, odkud dojížděl do Brodského vyučovat mladé.

No, ale vrátím se k strýcovi Janovi. Často vzpomínali na nedělní zábavy na Přívoze, kam docházela mládež z Brodského, Lanžhota a Kútů bavit se a tancovat. Bývalo veselo... Nu a právě zde chci popsat událost, ke které došlo v jednu letní neděli roku 1919. Všechno o čem budu psát, vím z ústního podání pamětníků.

Bylo po první světové válce, pomalu se zapomínalo na útrapy, které způsobila snad v každé rodině. Vznikla první Československá republika. Do příhraničních oblastí bylo kvůli klidu a pořádku dislokováno vojsko. Do Brodského přišla četa, která se ubytovala ve zkonfiskovaném statku (majeri) u **Mayerů**. Později četnická stanice. Mezi vojáky sloužil jeden, kterému říkali **Ždarák**. Nechyběl v žádné potyčce, účastnil se na každé výtržnosti. V ten den, kdy se to stalo, měl vyhlásit: **Dnes si někdo ponese střeva v rukách**. Tak se i stalo...

Letní nedělní zábava u Mikulů na Přívoze. Tancovalo se venku, večer uvnitř při petrolejce. Když byla zábava v nejlepším, tak v té chvíli voják Ždarák přistoupil k lampě a palicí začal do lampy tlouct tak dlouho, až ji rozbil. Petrolej začal hořet. V nastalé tmě vznikla **trmavica**-zmatek, v ní pískot, křik a chaos. Každý utíkal kam mohl a kudy to šlo lehčeji. Jedni se rozprchlí do lesa, někteří naskákali do vody,

aby se co nejdříve dostali přes Moravu na druhý, brodčanský břeh.

A právě v tom chaosu někdo zabil toho vojáka Ždaráka. Mrtvolu objevili až nad ránem. Smrtelná rána byla na hlavě. Nastalo vyšetřování a také zatýkání. Vyšetřovatel konstatoval, že rána na hlavě zabitého vojáka byla způsobena kopálem.

Zajištěných bylo šestadvacet účastníků zábavy. Včetně hostinského **Albína Mikuly**. Zajištěné odváděli na řetězu do Břeclavi a odtud byli převezeni do Brna. Podezřelý byl každý. Pozoruhodný byl způsob, jakým je z Brodského odváděli: dvojstup a středem byl natažen řetěz, ke které-

mu byl každý připoutaný. Jako galejníci. Mezi nimi byl i můj otec Ferdinand. Jako osmnáctiletý bydlel u své sestry Sábiny, manželky hostinského **Albína Mikuly**. Jak v tu noc a v tom zmatku vyběhl z hospody do tmy noci, dostal zásah kolcem z plotu přímo do tváře. Utrpěl zlomeninu nosu a v důsledku tohoto poranění ztratil nadosmrtní čich, možnost rozpoznávat vůni od zápachu. I toto byl důvod k zajištění. Usvědčený však nebyl nikdo. Po třech týdnech je všechno propustili. Každý měl nějaké alibi.

Podle výpovědi majitele hospody **Albína Mikuly**, **kopál** se na Přívoze nikdy nenacházel. Kopál byl nástrojem na stahování hnoje. Musel si ho tedy někdo přinést z domu, na ten účel. Vražedná zbraň - kopál se nenalezl, ačkoliv hledali všude, v lese nebo také i v řece Moravě. Nikde nikdy se nenašel. Až jednou přece jenom ano! Na jednom dvoře jednoho brodčanského stavení rostla hruška „**kamenica**“. Přišel podzim, listů na ní opadlo a na sa-

motném vrcholku byl spatřen pověšený kopál. Vražedná zbraň se rychle a potichu zlikvidovala, aby nenastalo znova další vyšetřování. Případ nebyl tedy nikdy vyšetřen. Nikdo nikoho neudal. Mnoho bylo těch, kteří vraha znali, ale nahlas o tom nemluvili, jenom si o tom šeptali. A tak to nakonec všechno zapadlo do zapomnění, každý si jméno viníka odnesl do hrobu...

Vedle této tragédie se uvádí ještě jedna, která taktéž skončila smrtí. Na druhý den po vraždě dostali vojáci posilu. Obsadili oba břehy Moravy. Na moravské straně hlídka za Veleší postřehla pohyb muže mezi vrbami na slovenské straně, na břehu v Žabové ulici. Vojáci muže „haltovali“, a když tento neuposlechl rozkazu Stůj!, tak ho zastřelili. Byl v něm zjištěn 76letý stařec, trpící úplnou hluchotou. Takto to všechno bylo...

Událost jsem se snažil zaznamenat tak pravdivě, jak jsem ji slyšel vyprávět pamětníky.

Devadesátiny lanžhotského fotbalu

Josef Jožulka Uher

„Na zeleném trávníku, / dvaadvacet maníků, / jedenást je z nich, / chuapců lanžocských. / Lanžocanů poznávají, / protože vyhrávají, / a keď vyhrájú, / pěkně zpívají, / šeci lidé vouájú:/ Enom, enom dime!“

Ti, kteří si v Lanžhotě obuli první kopačky, museli by si na tuto pochodovou písničku hodně dlouho počkat. Vždyť počátkem všeho kopání do „kulatého nesmyslu“ bylo nejprve neoficiálně jaro 1922, ale teprve 20. 2. 1924 zemská politická správa v Brně klub pod názvem **SK LANŽHOT** povolila a prv-

ní jeho valné hromada se uskutečnila 24. 3. 1924.

V roce 1972 vychází, velkou zásluhou dlouholetého funkcionáře Ladislava-Ladě Tučka-Palaně z Kúta **první brožura o historii lanžhotského fotbalu k jeho padesátinám**. Dovolím si z ní odcitovat úvodní část, vycházející i z mých materiálů.

Začátky kopané v Lanžhotě sahají do doby před první světovou válkou, kdy hodně mladých lidí (z dělnické menšiny -vé sociální skupiny převážně zemědělské

obce) jezdilo na práci do Vídně, kde poznali tento mladý sport. Dalšími adepty fotbalu byli chlapci, kteří se s kopanou seznámili v hodinách tělesné výchovy na „**měšťance**“ v Břeclavi. V r. 1914 začala však světové válka a organizovaná kopaná v Lanžhotě musela počkat na klidnější dobu. **Dočkala se začátkem roku 1922**, kdy někteří z místních návštěvníků hostince „U Ondryšků“ (naposledy Škápíků) se rozhodli, že založí v Lanžhotě fotbalový klub. Byli to učitel Antonín Javorský, bratři Strašidlové, František Kocanda, pekař Jan Friess, Kuden, Ofner, Karel Chupík, Artur Gross, Ondřej Říha a František Hlavatý.

Základ prvního mužstva tvořili chlapci, kteří hrávali kopanou před válkou. Byl to Javorský za AFK Pardubice, bratři Strašidlové za AC Florisdorf, případně WAC Vídeň a Pavelka za jugoslávský Split. Tito doplněni dalšími mladými chlapci, jako Baumgartner, Kuden, sedlák Josef Šesták, Štěpán Hlavenka, obchodník Artur Gross, bratři Muchové, Josef Tuček, Robert Hrdlička a další.

První oficiální zápas byl sehrán na jaře 1922 proti Šaštínu ze sousedního Slovenska. Z ústního podání se ví, že skončil vítězstvím Lanžhota 3:1. Hrál se na prvním hřišti, které je dnes zastaveno humny a rodinnými domky p. Hakaly, Ryčovského, Prajky atd. (Za humny byla v polovině třicátých let zřízena Vagonová kolonie - Vagonka. Ta oblasť byla kdysi obecními pastvisky.)

V prvním roce se hrálo vesměs ve vlastním oblečení. Skutečné kopačky měl jen Javorský, ostatní hráli ve střevících, Joska Šesták (později proslulý zpěvák-tenorista)

dokonce v „holénkových“ vysokých botách. Trenérky si zakoupil každý sám a od prvních zápasů se staly tyto trvalou součástí mužského spodního prádla, když dříve se nosily jen dlouhé spodky. Dresy nebyly, hrávalo se v bílých košilích různých tvarů včetně krojové „šňůrkové košele“.

Hráči se oblékali v hostinci „U Ondryšků“, odkud odcházeli přes celou obec kolem kostela na hřiště. V té době budili hlavně u starších lidí pohoršení a nelze se proto divit žádosti místního faráře, aby se na hřiště chodilo, když jsou věřící (především tetky) v kostele.

(...) V těchto pionýrských dobách kopané nebyla pořízena žádná fotografie. Na následujícím obrázku je sice nápis **Zakladatelé SK LANŽHOT 1922**, fotka však pochází až z roku 1925, kdy mužstvo vyfotografoval břeclavský fotograf Hejlík.

Na této nejprvnější fotografii jsou **zleva stojící** Štěpán Hlavenka, Karel Doležal, Norbert Mucha, Josef Tuček, Josef Mucha, Josef Strašidlo, Josef Neugebauer, Antonín Javorský. Sedící zleva: Adolf Ofner, pekař Jan Friess, **starosta Antonín Mayer, František Kocanda, dlouholetý zasloužilý**

předseda klubu, Ondra Říha, Karel Chupík a František Hlavatý. Ležící zleva: obchodník Artur Gross, brankář Karel Neugebauer a Procházka.

(...) Klub měl v prvních letech jedno mužstvo. Zápasů však byly nejlepší propagací mezi lanžhotskými kluky, kteří si zakládali uliční mužstva. Tak byla „jedenáctka“ Tonka Říhy, Súhradská, Trubačova a další.

Dne 19. 7. 1923 byla schůze, na které byl zvolen oficiálně **výbor klubu: předseda Fr. Kocanda, jednatel A. Gross, pokladník Fr. Hlavatý, kapitán Jos. Strašidlo, členové Javorský, Kovář, Fr. Feiler, Hlavenka a Ant. Tuček. První předseda z roku 1922 se zná jen z ústního podání, měl jim být pekař Jan Friess.**

TOLIK Z BROŽURY, věnované padesátému výročí založení fotbalu v Lanžhotě nejprve pod hlavičkou **SK LANŽHOT a později až po dnes den** (kdy už dávno skutečný Sokol u nás neexistuje) **pod pojmenováním SOKOL LANŽHOT.**

Až se naplní čas a lanžhotská kopaná bude slavit **STÉ JUBILEUM JEJÍHO VZNIKU** - těch pouhých deset let, které jí k tomu dnes schází, proteče jako voda v Kyjovce - určitě se najdou takoví obětavci, jakým býval i na poli brožurové publicistiky Laďa Tuček-Palaňa, a vydají, ne brožuru, ale hned pořádnou, textem a fotografiemi bohatou KNIHU o lanžhotském fotbalu-kopané, o jejich fotbalistech a funkcionářích a úspěších i pádech. Protože půjde o přebohatý a obsažný materiál, na jehož zachycení lanžhotský zpravodaj ani zdaleka nestačí, dovoluji si z té **devadesátileté historie lanžhotské kopané**, připomenout úspěchy skutečně nejvýznamnější a hráčské postavy nejnezapomenutelnější.

Rok 1949: dorost po získání titulů přeborník okresu a kraje, vybojuje titul mistra Čech a Moravy. Do bojů o nejlepší fotbalový dorost v Československu nastupuje proti Bohemians Praha, Albě Hořovice a NV/ŠK/Bratislava. Pouze vinou horšího skóre zůstane druhým za velkým favoritem z Bratislavy.

Roky 1953 až 1956: určitě nejkvalitnější a nejslavnější era lanžhotského fotbalu. Hned podvkrát získá cenného titulu Přeborník kraje Brněnského a po dvě sezony účastník, a určitě ne nejhorší, druhé celostátní fotbalové ligy! Nemohu se ubránit dodatku, že všechny tyto dnes nám neuvěřitelné úspěchy dosahuje lanžhotský **fotbal pouze a jen s vlastními odchovanci a hráči!** Jediným „dělesloužícím“ přespolňákem byl břeclavský Mirek Zajíček. A hráčsky fotbalové monumenty? Odpusťte mi, že z mnoha vyjmenuji jen ty opravdu nejnepřehlédnutelnější: **brankář i útočník prvoligových Teplic, člen B i A reprezentačního týmu Československa, FRANTA CIPRYŠ-Čapla, LADISLAV-LADONA UHLÍŘ, útočník prvoligového formátu, PAVEL PETRLA, útočník několika reprezentačních výběrů, MILOŠ TRČKA, MIREK PETRLA, JARA KARAS, JENDA KUBÍK, bratři MILČA A JOZA POLÁCHOVÉ, PETR BALGA, PETR MIKULIČ, JOŽKA STRÁNÍK, JARA HOLOBRÁDEK...** Ano, určitě i ten i ten, ale i oni budou jistě vzpomenu v té knize. Stejně jako mnoho funkcionářů od Fr. Kocandy přes Jožku Svačinu až po FR. ZONYGU a JANKA CIPRYSE. Ale to už je jiná kapitola. Napočítali bychom jich ne desítky, ale stovky, stejně jako jenom těch hráčů, kteří v těch **uplynulých devadesáti letech oblékali dres prvního mužstva.** Dohromady se členy mužstev ostatních, dospělých hráčů i mládeže, budou jich určitě

tisíce! A toto číslo staví i lanžhotský fotbal na vysokou příčku společenskou, co mravně a morálně výrazný fenomén výchovatelství! Je tedy kopaná něco mnohem víc než pouhé kopání balónu, onoho kulatého nesmyslu, jak říkali naši předci, kterým byly proti srsti i jiné „novoty“.

Na sám závěr bych ještě připomenul rád jednu přehlíženou a nevnímanou skutečnost, přijímanou jako samozřejmost: **místo, na kterém lanžhotský fotbal našel svoji kolébku, kterou neopustil, ačkoliv k ní přidal v pozdějších letech mnohem honosnější. Od prvopočátku přírodně travnaté hřiště na Pastvisku!** Je to vlastně několik málo čtverečních metrů, které v našem katastru zůstaly po **rozlehlých pastvinách-pastviskách. Jako památný půdní artefakt.** Važme si ho!

Z hlediska sportovního proto, že **na něm se zrodila nejslavnější epocha lanžhotského fotbalu i ti, kteří se o ni zasloužili svým hráčsky-fotbalovým uměním!**

AŽ ŽIJÍ DEVADESÁTINY LANŽHOTSKÉ KOPANÉ.

Půlrok života Lanžhotčana na druhém konci světa (2. část)

Pavel Svačina

V první, předvánoční části svého textu o Novém Zélandu, jsem se pokusil krátce zachytit své vnímání země. V mnoha ohledech to pro mě byla dost velká změna, ať už žitím v odlišném podnebí, krásou přírody, ale i zkušenostmi velkých zemětřesení. Na konec první části jsem zařadil fotku sebe a jedné asijské dívčiny, oba v národních krojích. V tomto dokončení chci trochu víc napsat o životě, kterým

ENOM DIME! Co nejúspěšněji k její STOVCE!

POSTKRIPTUM

Se vzpomínkou na nedožitě, uvedme **žijící, kteří se jako hráči zasloužili o úspěch dorostu v roce 1949, o dva tituly Přeborníků kraje Brno a o účast ve dvou sezonách druhé ligy v první polovině let padesátých minulého století: Ludva Kruták, Zdeněk Stráník, Vojta Mikulič, Joza Hodonský, Jožulka Uher, Jožka Maděříč, Joza Polách, Frolka Hakala, Franta Tuček-Palaňa, Jožka Škrobáček a Staňa Helešic.**

U příležitosti DEVADESÁTIN FOTBALU-KOPANÉ SK-SOKOLA LANŽHOT MĚTNÍ DESKY, umístěné na kabinách na hřišti NA PASTVISKU, obsahující dvě základní data o vzniku, s uvedením **tří nejslavnějších úspěchů v historii lanžhotské kopané**, spjatých právě s hřištěm na Pastvisku! Taková deska by neměla být finančním problémem, a to, co bude připomínat, si ji právem zaslouží.

jsem tam žil, o lidech, se kterými jsem tam byl, a hlavně situacích, které mě hodně změnily. Není jednoduché to stručně vtěsnat do krátkého textu, ale pokusím se.

Začnu možná tím, proč jsem tam jel. Kolem svého třicátého roku života (teď je mi třicet dva a půl) jsem mohl být vlastně hodně spokojený člověk. Dosáhl jsem doktorátu z ekonomie, pracoval jsem pro přední českou poradenskou firmu a na-

víc učil studenty na nejlepší ekonomické univerzitě v naší zemi. Možná to bude znít jako fráze, ale já osobně jsem zjistil, že je příjemné něčeho takového dosáhnout, protože i lidé kolem si toho váží, ale že pro mě osobně jenom za těmi samotnými úspěchy nic není. Třeba mi to nebudete věřit, ale prostě nic.

Někde jsem slyšel, že věk okolo třicítky je doba, kdy přestává fungovat pocit spokojenosti z vlastní úspěšnosti a dost se rozhoduje o tom, kam se člověk reálně vydá. Mě souhra životních okolností přivedla na myšlenku obnovit v sobě víru, kterou jsem dostal od svých rodičů, a pochopit víc, k čemu mi vlastně v životě prakticky je. A kvůli tomu jsem jel na druhý konec světa. Ani ne tak kvůli novozélandské přírodě, nebo abych si udělal půlroční prázdniny, ale abych si po třiceti letech života konečně odpověděl na otázku, k čemu mi vlastně víra je a kde se to celé potkává s reálným životem. Nic víc, nic méně.

Cestou k tomuto pochopení mi byl pětíměsíční program hlubšího křesťanského vzdělávání v jedné laické katolické mezinárodní komunitě ICPE, která funguje již asi třicet let. Svůj původ má tato komunita na středomořském ostrově Malta a má oficiální uznání katolické církve. Myslím, že tady stojí za to napsat, že katolické komunity vznikající v současné době mají o dost jinou podobu než komunity středověkých zasvěcených bratrstev a sesterstev. Současné komunity mají formu mnohem podobnější normální rodině, tzn. žijí tam rodiny s dětmi i svobodní, zasvěcení i nezasvěcení, vzdělaní i méně vzdělaní. Pro znalce Bible je tato forma

hodně podobná prvotní církvi. Nezasvěcené osoby neskládají žádné dlouhodobé sliby, kterými by se zavazovali v takové formě života zůstat, pokud nechtějí. Např. v tomto novozélandském společenství toho času byly tři rodiny s dětmi a zbytek jednak my, účastníci tohoto pětíměsíčního programu, a jednak několik účastníků stejného programu loňského, protože zde chtěli zůstat déle. Dveře mají ale otevřeny i další lidé, pokud cítí, že zkusit žít nějaký omezený čas v takovém společenství lidí má pro ně smysl a dokážou uhradit náklady na pobyt, které nejsou o mnoho rozdílné od života v ČR.

Místo, na kterém jsem strávil těch pět měsíců, bylo bývalé opatství jednoho právě středověkého řádu (redemptoristů), kteří se počátkem 90. let z Nového Zélandu stáhli a dům věnovali právě této komunitě. Je to místo položené na skále nad hlavním městem Wellington s nádherným pohledem na zátoku, kolem níž je hlavní město vystavěno

Pokud se týká skupiny lidí, se kterými jsem tam žil, možná to bude mnohým znít podezřele, ale kdybychom si vedle sebe postavili dvě stejné početné skupiny

lidí různých národností, věku, vzdělání a povahy, tak na první pohled nepoznáte, která žije v tom bývalém opatství a která někde jinde. Obě vám nejspíš budou připomínat barevný multietnický plakát prodejce módního oblečení Benetton, kde se na sebe usmívají běloch, černoška, Asiat, Ind a další v jiných odstínech barvy tváře. Nejinak vypadali i účastníci našeho programu.

Jak jsem zmiňoval v úvodu, není jednoduché popsat, jakým způsobem jsme tam trávili běžný den. Je to možná o to těžší, že člověk navyklý trávit většinu dne viditelnou prací si těžko představuje, že se na půl roku odpoutá od této práce viditelné a začne pracovat na sobě zevnitř. Rozhodl jsem se tedy popsat celý pobyt několika krátkými příběhy, ze kterých snad bude patrné, o čem takový pobyt je.

Příběh číslo jedna se týká toho, co se začalo dít, když jsme dělali běžné věci společně. To byl jeden z podstatných prvků tamějšího pobytu. Ne všichni všechno, ale minimálně v páru. Je jedno, o jakou činnost šlo. Možná by si člověk danou činnost udělal nejradši sám a výsledek by byl skvě-

lý, ale tady naráz nejde jinak než spolupracovat. Spolupracovat a přirozeně narazit. Narazit na jinou mentalitu toho druhého, jiný způsob řešení věcí. Narazit, protože je prostě jiný než já, navíc vypadá jinak než já. Hodně jinak. Narazit, ale neutéct. Neutéct, protože není kam. Není kam, protože zítra s ním budu muset zase spolupracovat. Překonat někdy obrovský vztek, protože není kde trucovat. Není kde trucovat,

protože většina věcí se dělá společně a ten, kdo truce, je hodně vidět a musí pak vysvětlovat otázky ostatních, co se s ním děje. Asi každý tuší, kam by tento bludný kruh mohl dospět. Po týdnu pobytu by si mnozí z nás mohli přezervovat zpáteční letenku a dovtékat se za pár desítek tisíc v letadle zpátky domů.

Každý z nás jsme tyto myšlenky jistě občas měli, ale bylo by to pro každého jednak hodně drahé řešení a jednak také útěk od něčeho podstatného. Útěk od možnosti naučit se netrvat vždycky na vlastním řešení, útěk od možnosti pochopit a nějak přijmout toho (i rasově) jiného člověka a v neposlední řadě také útěk od možnosti pochopit, proč mě takové situace vlastně vytácejí i doma.

První minipříběh naznačil, že není jednoduché soužití lidí odlišných národností. Ale je jednoduché soužití třeba jen dvou lidí národnosti stejné? Nicméně národní odlišnosti mohou některé situace více vyostřit. V druhém příběhu se tedy stane to, že z úst evropského účastníka programu

zazní v nějaké souvislosti slovo, které mě negativně zasáhne a bolí. Nejde na to ani zapomenout, ani to překonat nějakou prací. Nejde mu to ani nějak oplatit, protože spolu budeme ještě hodně dlouho a navíc je třeba s ním spolupracovat na různých věcech. Navíc on už to asi zapomněl, ale já si to pořád pamatuji. Jak se z toho mám dostat ven? Situaci ještě zhoršuje to, že jsem neúmyslně zaslechl, jak jiný, tentokrát asijský kolega říká někomu jinému, že se mu na mně něco nelíbí. Další člověk, se kterým se nechci moc vidět, ale není jak to zařídit. Já jsem přece ten dobrý, tak co proti mně mají? Ledaže by měli v něčem pravdu. Ledaže by mi chtěli naznačit, že mě vidí jinak než já sám sebe. Ledaže by mi tím chtěli říct, že někdy dělám úplně to stejné já jim, co oni mně. Možná mi to ukazuje moji vlastní slepotu. Slepotu vidět na jiných chyby a na sobě ne. Asi nezbuďte, než jim to odpustit. Ne zapomenout, ale odpustit. Jak bych nemohl, když dělám já jim to samé? Ale umím to? Umím to tady s tím Evropanem nebo Asiatem? Moc ne. Jak to? Možná proto, že jsem to nikdy nezkusil vůči svým nejbližším. Nakonec jsem svému evropskému a asijskému kamarádovi vděčný za tuto situaci, protože jsem pochopil, že dokud se nenaučím odpouštět, nebude mi dobře ani s nimi, ani s nikým jiným.

Třetí příběh je o oslavě narozenin. Svě čtyřicáté narozeniny slaví hezká asijská čtyřicátnice. Ostatních asi třicet lidí zmíněný den připravuje speciálně obývací místnost, uprostřed červené křeslo určené pro oslavenkyni, která v daný čas k trůnu projde tunelem vytvořeným z našich paží. Po tomto slavnostním zahájení oslavenkyně usedne a začíná hlavní část večera, kte-

rá je pro mě naprosto šokující. Je oznámen čas na to, aby si každý, kdo chce, vzal postupně slovo a vyjádřil oslavenkyni, za co si jí váží nebo co se mu na ní líbí. To znamená, aby jí to řekl z očí do očí, za přítomnosti všech ostatních. Sleduji, co se bude dít. K mému překvapení to minimálně pro první řečníky není větší problém. Překvapující je také to, že oslavenkyně se nijak slovům pocty nebrání, prostě jen poslouchá a přijímá to. O co tady jde?! Tedy i já se mám asi nějak vyjádřit? Ale já jsem tohle nikdy v životě nedělal! Nikdo to po mně nechtěl. Není to trochu moc? Dáme jí nějaký dort a hotovo! Navíc jsem ji ještě moc neznal a nebyla mi úplně sympatická. Mozek začal šrotovat na plné obrátky. Myslí, že kdybych tu ženu měl zkritizovat, zranit, nemusel bych dlouho přemýšlet. To umím celkem dobře, ale v této situaci se to fakt nehodí. Nakonec jsem jednu věc našel. Ta žena hrála neskutečně dobře na kytaru. Uvažoval jsem nad tím dříve, že bych chtěl také tak dobře hrát. Řekl jsem jí to. Řekl jsem jí, že bych chtěl umět lidi spojovat hudbou, jako to umí ona. Objali jsme se a od té chvíle se datuje vznik přátelství, které jen tak neskončí.

Čtvrtý a zároveň poslední příběh je o večírku. O docela dlouhém a připravovaném večírku, na kterém je zhruba rovnoměrné množství mužů a žen a dvě rodiny s dětmi. Všichni si na večírek vzali to nejlepší oblečení, které měli k dispozici. Večírek je zajištěn dobrým jídlem i vínem, nicméně občerstvení není hlavním programem večera. Hlavní program večera činí každého trochu nervózním, protože už poněkoli- káté v tomto zvláštním multietnickém společenství lidí je člověk postaven do situace, ve které buď nikdy nestál nebo mu

nedocházela důležitost takové situace. Tentokrát je nervóznější naše mužská polovina osazenstva, protože před námi stojí následující úkol – ocenit jako muž ženu, která mi byla náhodně vylosována a jejíž jméno jsem znal dva dny dopředu, s tím, že celkově jsem ji znal asi dva měsíce. Nechat tu ženu sedět v křesle a za sledování ostatních říct té ženě, co pro mě znamená, v čem si vážím její ženskosti a dát jí nějaký dar, třeba úplnou hloupost, se kterou jsem si dal nějakou práci. Postupně se vystřídají všichni muži a zdá se, že večírek bude končit, nicméně je ohlášeno, že večírek je v polovině, neboť teď se role obrací a tutéž poctu poskytnou ženy mužům. Kromě nás svobodných si tuhle poctu navzájem dávají i členové zmíněných rodin - manžel manželce, manželka manželovi, rodiče dětem a děti rodičům. Zatím jsem nepožil ani kapku vína, ale ani tak není o adrenalin nouzi. Celý večírek je neskutečně osvobozující. Každému se dostává pocty ne za to, co vykonal, v čem uspěl, ale prostě pro to, že je jen muž nebo žena a že už to svým způsobem stačí.

Tolik o mém životě na Novém Zélandu. Myslím, že není třeba psát o tom, o čem byly různé přednášky. Byly přípravou na to, aby každý z účastníků byl připravený prožít podobné situace, o kterém jsem psal, a pochopil jejich důležitost. Přednášky byly přípravou na to, aby každý z nás dokázal vyjít ze sebe. Z vlastního pocitu, že má vždycky pravdu. Z posuzování lidí kolem

sebe. Ze strachu z odlišnosti. Ze zvyku hodnotit sebe sama a ostatní podle toho, kolik toho udělají. Pobyt každému z nás vtiskl vědomí, že každý z nás má hodnotu hlavně tím, čím je. Na aktivitách dělných společně jsme si každý zkusili, že věc udělaná společně má větší hodnotu, než práce solitérů, protože vytvoří mezilidský vztah. Učili jsme se jeden druhému odpustit, abychom byli schopní spolu existovat a fungovat. Učili jsme se přijímat sebe sama i ostatní takové, jací jsou. Učili jsme se nenosit masky, ale říkat druhým šetrně, jaké věci skutečně jsou.

Tohle všechno pro mě bylo cennější než doktorát z ekonomie. Bez doktorátu se dá žít bez problémů, ale bez dobrých vztahů s lidmi kolem sebe jen velmi těžko. Možná stojí za to se na konec vyprávění vrátit k otázce, kvůli které jsem na Nový Zéland jel, tedy k čemu praktickému je mi vlastně křesťanská víra. Já osobně jsem si na tuto otázku po zkušenostech z této křesťanské komunity odpověděl tak, že pokud je víra opravdu žitá, je to síla, která pomáhá lidem být prostě normální.

12. ročník turnaje v kuželnách obcí Regionu Podluží

Eliška Tesaříková

Dne 21. února 2012 proběhl 12. ročník finále v kuželnách obcí Regionu Podluží „O Holbu starosty města Lanžhot“. Finálovému zápasu jako každoročně předchází dvoudenní soutěžní klání, kterého se účastnilo všech 14 obcí. Za každou obec hraje jedno družstvo o čtyřech hráčích, složené ze zastupitelů obcí a zaměstnanců jednotlivých obecních úřadů. Do finále se probojovaly obce Lanžhot, Prušánky, Moravská Nová Ves, Kostice, Tvrdonice a Lužice.

Jak to tedy celé dopadlo? Na prvním místě se umístila obec Prušánky (411 kolků), na druhém místě Lanžhot (379 kolků), na třetím místě Tvrdonice (299

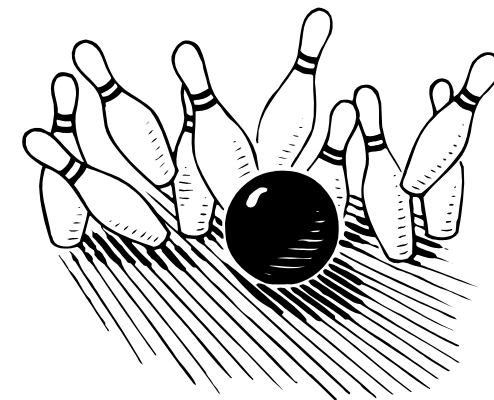
kolků), na čtvrtém místě Moravská Nová Ves (282 kolků), na pátém místě Lužice (247 kolků), šesté místo obsadila obec Kostice (241 kolků). Nejlepším hráčem se stal Libor Jablonický z Lanžhota (110 kolků).

Kuželkářkám se daří

Radek Janík

V druhém ročníku Uliční ligy se nám rozběhlo jarní kolo. Dosavadní lídři soutěže Lužničáci již podruhé okusili hořkost porážky, když je dokázali porazit Celníci a Hodináři. Na druhém pólu tabulky došlo již dříve k výměně družstev a boj o nelichotivé umístění nabírá taktéž obrátky. Tímto se celá soutěž výrazně vyrovnala a je možné, že při rovnosti bodů bude místo vzájemného

zápasu rozhodovat celkový počet sražených kuželek, což týmy nutí k stále lepším výkonům. Překvapením jarního kola jsou výsledky ženského zastoupení. Hráčky podávají stále lepší výkony a jejich maxima jim může závidět i zkušený kuželkář-muž. O prestiži soutěže svědčí i fakt, že týmy se stále více pokoušejí

angažovat co nejlepší hráče a to i přespolní. Ovšem místo přestupové částky v cizí měně, slyší jen hřejivé „děkujeme“. Po ukončení druhého ročníku bude následovat turnaj jednotlivců, kde bude vítěznému týmu předán putovní pohár starosty města.

Florbalovým odchovancům se ve 2. lize daří

<PG>

V polovině února mi přišlo od paní Bartošové připomenutí uzávěrky dalšího čísla zpravodaje. Přemýšlel jsem, o čem zajímavém psát v období, kdy florbalové soutěže běží, ale ke svému konci mají daleko. Následující víkend jsem jako fanoušek navštívil v Brně neuvěřitelný zápas 2. ligy mužů, ve kterém Gullivers Brno porazili Petrovice 20:9. Ústředními postavami florbalového zápasu, který skončil téměř házenkářským výsledkem, byli dva naši odchovanci. Krátce poté jsem se s Tomášem Čejkou a Drahomírem Machem sešel kvůli rozhovoru o jejich působení ve 2. lize. Oběma se daří náramně, Drahomír Mach je aktuálně nejlepší střelec 2. ligy, v kanadském bodování mu patří 2. místo, Tomáši Čejkovi patří v kanadském bodování 8. místo.

V minulosti jste v dresu Lanžhota dohromady odehráli téměř 350 zápasů, jak jste se dostali do týmu Gullivers?

T: Při škole jsem začal pracovat v Brně a nestíhal tréninky v Lanžhotě. Dojíždět jen na zápasy by mě nebavilo

a hledal jsem tým v Brně. Znal jsem pár kluků, kteří za Gullivery hráli, a přišel se za nimi podívat na trénink. Úroveň byla o dost vyšší, než na jakou jsem byl zvyklý, navíc mi sedl i týmový duch, takže jsem se rozhodl pro přestup.

D: Trenér Gullivers mi dal přes Tomáše vědět, že se mám přijít ukázat na trénink, pokud mám zájem. Na přestupu jsme se poté dohodli poměrně rychle.

Tomáši, jaký je tvůj podíl na příchodu Drahoše?

T: Loni jsme měli jasný cíl postoupit do vyšší ligy, kam patříme. Eda (trenér Pavel Zahradníček) chtěl doplnit tým o pár hráčů, jeho slovy „vykrást ligu“. Protože jsme hráli i proti Lanžhotu, věděl, že Drahoš je střelec a studuje v Brně, proto ho chtěl přetáhnout. Velkou roli hrál fakt, že i Drahoš hledal po škole práci v Brně. Asi proto se mi ho podařilo konečně přesvědčit a přilákat ho do Gulliverů. Navíc nepřišel sám. S aklimatizací mu pomáhali taky Lukáš Holan ze Vsetína a Lukáš Křížka z Ratíškovic, které se nám taky podařilo draftovat.

Hrajete opět v jednom útoku, stejně jako při působení v Lanžhotě. Tušili jste, že vás trenér dá dohromady? Funguje spolupráce jako dřív?

T: Eda od začátku počítal s tím, že budeme hrát spolu. Během přípravy se různě míchalo sestavou, ale zůstali jsme spolu. Po pár odehraných kolech se k nám přidal Ondra Vaca, který nás skvěle doplnil. Myslím, že spolupráce funguje mnohem lépe než dřív. Jsme starší, zkušenější i florbalově mnohem vyspělejší. V útoku máme dobře rozdělené role, takže Drahoš dává góly, Vaca tvoří a já mám více obranných povinností.

D: V podstatě od začátku se počítalo, že budeme hrát spolu stejně jako před lety v Lanžhotě, otázkou jen bylo, kdo k nám půjde jako levé křídlo.

V čem vidíte největší rozdíly mezi úrovní 2. ligy a soutěžemi, které jste hráli v dresu Lanžhota?

T: Srovnal bych to ze dvou pohledů. První je florbalový. Největší rozdíl spatřuji v přístupu, docházka na tréninky, poctivá letní příprava a vysoké nasazení v zápasech. Nikdo si nejde jen tak zahrát. Druhý rozdíl je časová a finanční náročnost. Platíme šest a půl tisíce příspěvky a sami si hradíme i výbavu, cesty a ubytování. Florbalu obětujeme

dva až tři večery v týdnu a jednou za tři týdny celý víkend.

D: Rozdíly jsou znatelné a je jich celá řada. Soutěž už není organizována turnajovým způsobem, hraje se vždy jednou za 14 dní, dva zápasy o víkend a především 3 x 20 minut čistého času. Herně je rozdíl hlavně v rychlosti a individuální technice hráčů a také taktické připravenosti týmů. Vyzdvihl bych také to, že nás v domácích zápasech pravidelně žene dopředu téměř sto diváků, lanžhotská část patří tradičně mezi nejhlučnější.

Jaké máte cíle do budoucna?

T+D: Mezi muži bychom rádi v blízkém horizontu postoupili do první ligy, byl by to splněný sen a mohli bychom se pomalu zaměřovat na veteránskou soutěž, přece jenom patříme v týmu k těm starším. Věříme, že hráčská kvalita na to je.

Stolní tenisté finišují do závěrečných bojů

Zdeněk Darmovzal

Oddíl „A“ stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot, současný nováček 3. ligy, si v průběhu probíhající sezóny vede nad veškeré očekávání velmi dobře. Družstvo se podařilo doplnit o velmi kvalitního a nadějného hráče Adriana Gajdoschíka. Tento potvrdil naše plány a představy a stal se svými výkony nejlepším hráčem a tahounem týmu. Čtyři kola před koncem základní části soutěže zaujímáme překvapivě 3. místo tabulky, které by nám umožnilo účastnit se závěrečných utkání

3. liga sk. D

Pořadí	Mužstvo	Utkání	Výhry	Remízy	Prohry	Body
1.	Sokol Čechovice „A“	18	14	2	2	48
2.	SKST Hodonín „B“	18	12	4	2	46
3.	Sokol Lanžhot „A“	18	10	2	6	40
4.	Baník Mikulčice „A“	18	9	3	6	39
5.	TTC Sokol Znojmo „A“	18	9	3	6	39
6.	Jiskra Litomyšl „A“	18	8	3	7	37
7.	Sokol Vracov „A“	18	7	3	8	35
8.	Sokol Žďár nad Sázavou „A“	18	5	4	9	32
9.	Moravská Slavia Brno „C“	18	6	1	11	31
10.	KST Dolní Němčí „A“	18	4	3	11	29
11.	SKST Hodonín „C“	18	4	3	11	29
12.	Sokol Chrudim „A“	18	4	1	13	27

Krajský přebor – I. třídy

Pořadí	Mužstvo	Utkání	Výhry	Remízy	Prohry	Body
1.	Sokol Brno „B“	18	18	0	0	72
2.	Sokol Hlubočany „A“	18	15	0	3	63
3.	KST Oltec Brno „A“	18	11	4	3	55
4.	Sokol Lanžhot „B“	18	11	3	4	54
5.	Koral Tišnov „C“	18	10	0	8	48
6.	Sokol Kobylí „A“	18	7	3	8	42
7.	Sokol Moravské Prusy „A“	18	8	0	10	42
8.	Orel Ivančice „A“	18	6	3	9	39
9.	TTC Sokol Znojmo „C“	18	6	1	11	37
10.	SK Slatina „B“	18	4	2	12	32
11.	SK Kuřim „B“	18	3	1	14	28
12.	Jiskra Strážnice „B“	18	0	1	17	19

play-off o postup do 2. ligy. Věřím, že se nám bude v posledním dvoukole dařit a do rozhodujících bojů postoupíme. „B“ mužstvo Sokola Lanžhot, hrající krajský přebor I. třídy, si vede taktéž velmi dobře a je prozatím na 4. místě. Družstva „C“ a „D“, působící v okresním přeboru, se pohybují uprostřed tabulkových míst. V mládežnické kategorii si udržuje svůj standard žákyně Denisa Pyskatá, která mezitím přešla do kategorie staršího žactva. Zde jí aktuálně patří 12. místo na žebříčku ČR.

Postřehy

Jaro před školou - foto V. Ciprysová

Odpočinek - foto V. Ciprysová

kapradina R. Létalové,
nehnojená, zalévána dešťovkou

Bautičky, reakce na článek

Na článek reagovala naše čtenářka Eva Tučková a vysvětlila název následovně.

Bauta je lanžhotský výraz a znamená silná hůl. Informace čerpala ze starého slovníku Podluží. Bautička bude tedy nejspíš hůlka, nebo palička. Slovo bautička ve slovníku není.

Děkujeme za reakci a vysvětlení.

MASÁŽE SLUNÍČKO

Ludmila Bartošová

NABÍZÍ MASÁŽ:

klasickou, reflexní, bodovou – akupresura,
medovou, thajskou, lymfodrenáž manuální
i přístrojovou, program revolučního hubnutí

PŘIJĎTE VYZKOUŠET!

V měsíci dubnu AKCE: Ke každé hodině masáže
thajská masáž nohou, nebo masáž obličeje
ZDARMA.

Komenského 21, Lanžhot, tel.: 605 855 324
www.masazeslunicko.cz

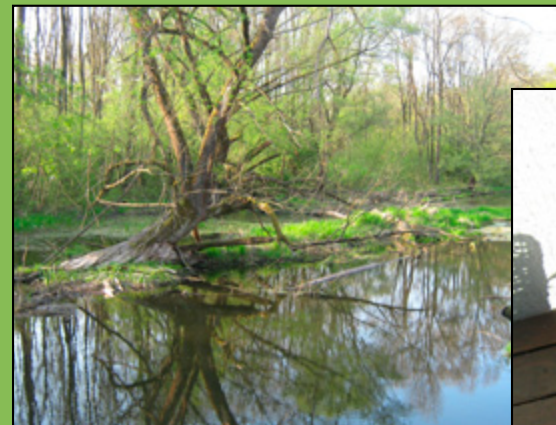

foto Vítěk Kocmánek

Jarní příroda

foto Dalibor Horák

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: březen 2012
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 2/2012 – 31. 5. 2012.

Výškrabávané kraslice Věry Hrubé

Perníkové kraslice s překvapením Marie Švirgové